

χρυση αυγη

«῾Η «φρονημάδα» εἶναι τῶν πολλῶν, αὐτή μᾶς ἔφαγε καί μᾶς τρώει. Τήν «τρέλλα» θέλω ἐγώ, αὐτή μέ καθαρίζει ἀπό τά τρισβαριά καί βρώμικα κατακαθίσματα πού ἀφίνει μέσα μου περνῶντας ἡ σημερινή, ἡ ταπεινωμένη ἑλληνική ζωή καί μέ φαρμακώνει.

῾Η τρέλλα ἔχει μάτια καί βλέπει. ῾Η «φρονημάδα» εἶναι τύφλα. Τρελλοί ἦταν οἱ προφῆτες καί γνωστικά τά ξεπεσμένη πλήθη. Τόν ᾿Ασυμβίβαστο ζητῶ καί τόν Σκληρό, γυρεύω τόν Τρελλό, τόν Σιδερένιο, τόν ᾿Αλύγιστο. Α ὐ τ ο ῦ τά μάτια καί τά λόγια καί τήν κίνησι καί τή σιωπή ἀκολουθῶ. Σ᾿ Α υ τ ο ῦ τόν ρυθμό τή ζωή μου τονίζω».

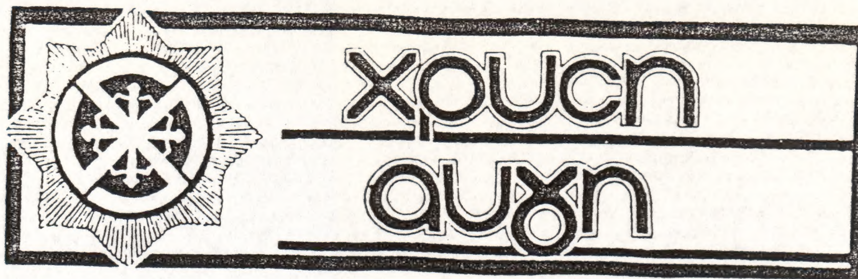
ΙΩΝ ΔΡΑΓΟΥΜΗΣ

περιοδικη εκδοσις: χρυση αυγη -
- συντασσεται υπο επιτροπης.

τευχος 10ον - μαΐος ιουνιος 1983 - δρχ 50

ΑΘΗΝΑΙ: ζωοδοχου πηγης 16 β οροφος -

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: λαζαρου αντωνιαδου 1 -

ΤΙΜΗ ΜΑΣ Η ΠΙΣΤΙΣ

Κάθε Κίνημα 'Επαναστατικό, φυσικό εἶναι κατά τήν ἐξέλιξι τῶν προσπαθειῶν του νά συναντᾶ ἐχθρούς καί φίλους. 'Εχθρούς, πού καμμιά φορά εἶναι πολύ πιό χρήσιμοι ἀπό πολλούς φίλους. Καί φίλους, πού τυχαίνει νά εἶναι πολύ πιό ἐπιζήμιοι ἀπό πολλούς ἐχθρούς. Μέσα σέ ὅλους αὐτούς τούς «φίλους», πού στήν οὐσία εἶναι οἱ χειρότεροι ἐχθροί μας εἶναι καί αὐτοί, πού μέ ὕπουλη τακτική προσπαθοῦν νά σκορπίσουν ἀνάμεσά μας τήν ἡττοπάθεια λέγοντας ὅτι καλά μέν ὅλα αὐτά καί αὐτοί τά ἴδια πιστεύουν, πλήν ὅμως ὁ ἐχθρός εἶναι πανίσχυρος, οἱ καιροί εἶναι ἄσχημοι καί ὅτι δέν θά μπορέσουμε ποτέ νά κάνουμε τίποτε. Θά μπορούσαμε ἴσως, νά θεωρήσουμε τά λόγια τους καλοπροαίρετα, ἐάν μέ τίς πράξεις τους μᾶς ἐπεδείκνυαν αὐτή τους τήν πρόθεσι. Θά μπορούσαμε ἴσως νά μήν θεωρήσουμε τά λόγια τους ὑστερόβουλα καί προδοτικά, ἐάν μέ τόν ἀγῶνα τους μᾶς ἔδειχναν ὅτι κατά βάθος δέν τά πιστεύουν. Ὅταν ὅμως κάποιος κάνει μία ἀπαισιόδοξη διαπίστωσι καί δέν προσπαθῆ νά ἀνατρέψη τά δεδομένα τῆς ἀπαισιοδοξίας του, τότε εἶναι ἕνας ἀδιάφορος καί κουρασμένος ἀπό τήν ζωή ἄνθρωπος, πού ὄχι μόνο δέν ἔχει τήν διάθεσι νά ἀγωνισθῆ γιά νά διορθώση τά κακῶς κείμενα, ἀλλά προσπαθεῖ μέ τό δηλητήριο τῆς ἔμφυτης μελαγχολίας του νά σκορπίση καί ἀνάμεσα στούς ἄλλους τήν ἀπαισιοδοξία του.

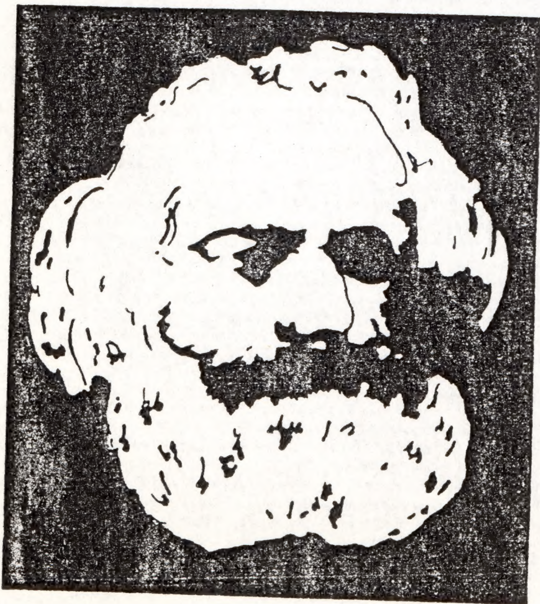
Ὅσοι λοιπόν πιστεύουν ὅτι εἶναι 'Εθνικοσοσιαλιστές θά πρέπει νά τό ἀποδείξουν, κάνοντας ἀγῶνα 'Εθνικοσοσιαλιστικό καί ὄχι σκορπῶντας ἀπαισιόδοξες προβλέψεις σάν νέες Κασσάνδρες. Ὅσοι πιστεύουν ὅτι εἶναι 'Εθνικοσοσιαλιστές θά πρέπει νά τό ἀποδείξουν δηλώνοντας μέ θάρρος καί ἀποφασιστικότητα τήν ἰδεολογική τους ταυτότητα καί ὄχι κρυπτόμενοι πίσω ἀπό σχήματα νεφελώδη καί σκοτεινές συμμαχίες. Ὅσοι πιστεύουν ὅτι εἶναι 'Εθνικοσοσιαλιστές ἄς τό ἀποδείξουν μέ δρᾶσι καί ἀγῶνα καί ὄχι μέ λόγια καί θεωρίες καί μέ συγκατάβασι δῆθεν εὐνοϊκή γιά τίς δικές μας προσπάθειες. 'Εμεῖς δέν ζητήσαμε ποτέ τήν συγκατάβασι κανενός. Τά μόνα αἰσθήματα ἀπέναντί μας, πού θεωροῦμε ἄξια ἐκτιμήσεως, εἶναι ἡ Πίστις καί τό Μῖσος καί κανένα ἄλλο. Ὅσο γιά τό ὅτι ὁ ἀγῶνας μας εἶναι δύσκολος καί ὅτι στό δρόμο μας θά συναντήσουμε πολλά ἐμπόδια τό ἔχουμε ἤδη ἀντιληφθῆ καί δέν ἔχουμε ἀνάγκη νά μᾶς πληροφορήση κανένας γι' αὐτό. Ὅσο γιά ἐμᾶς, τό γνωρίζουμε, ΘΑ ΝΙΚΗΣΟΥΜΕ, δέν μπορεῖ νά γίνη διαφορετικά. Ὅσο γιά ἐσᾶς, ὅλους ἐσᾶς, πού θέλετε νά λέγεσθε 'Εθνικοσοσιαλιστές, περιμένουμε ἔργα καί ὄχι λόγια, θάρρος καί ὄχι πολιτική δειλία, πράξεις καί ὄχι προφητεῖες, δρᾶσι καί ὄχι κούφια κριτική.

ΜΑΡΞ - ΦΡΟΫΝΤ - ΑΪΝΣΤΑΪΝ
ΤΡΕΙΣ ΕΒΡΑΪΚΕΣ «ΜΕΓΑΛΟΦΥΪΕΣ»

Στό κεφάλαιο τοῦ Mein Kampf πού ἐπιγράφεται «Φυλή καί Ἔθνος», ὁ Ἀδόλφος Χίτλερ καταδεικνύει ὅτι οἱ ἑβραῖοι ποτέ δέν ἦσαν δημιουργοί πολιτισμοῦ ἤ κουλτούρας, ἀλλά πάντοτε ἀντέγραφαν τά ἐπιτεύγματα τῶν ἄλλων. Ἐπίσης ὁ Χίτλερ καταδεικνύει ὅτι οἱ ἑβραῖοι δέν συνεισέφεραν τίποτα ἀπολύτως εἴτε στήν ἐπιστήμη εἴτε στήν κουλτούρα καί ὅτι ὁ ἑβραῖος «διανοούμενος» εἶναι πάντοτε καταστρεπτικός παρά ἐποικοδομητικός, σέ προσφορά πρός τήν ἀνθρωπότητα.

Μερικοί, ἴσως δυσκολευθοῦν στό νά δεχθοῦν αὐτόν τόν ἰσχυρισμό. Δέν ἦταν ὁ ἑβραῖος Κάρλ Μάρξ (Κεσιλέ Μαρδοχάϊ) πού συνεισέφερε σημαντικά στήν οἰκονομία, κοινωνιολογία καί πολιτική ἐπιστήμη; Δέν ἦταν οἱ θεωρίες τοῦ ἑβραίου Σίγκμουντ Φρόϋντ πού συνέβαλαν στήν ἐπιστήμη τῆς ἀνθρώπινης ψυχολογίας; Δέν ἦταν τέλος ὁ ἑβραῖος Ἀϊνστάϊν πού ἔφερε τήν ἐπανάστασι στά πεδία τῆς φυσικῆς;

Ἐνῶ εἶναι ἀλήθεια ὅτι αὐτοί οἱ τρεῖς ἑβραῖοι προβάλλονται αὐτήν τήν στιγμή ἀπό ὕποπτα Σιωνιστικά κέντρα σάν ἡ «πρωτοπορία» τῆς ἐπιστήμης καί τῆς κουλτούρας, ἄς ἐξετάσουμε προσεκτικά τήν ἐργασία καί τίς θεωρίες των, ἀναλύοντας τά ἀποτελέσματα τῶν δογμάτων τους.

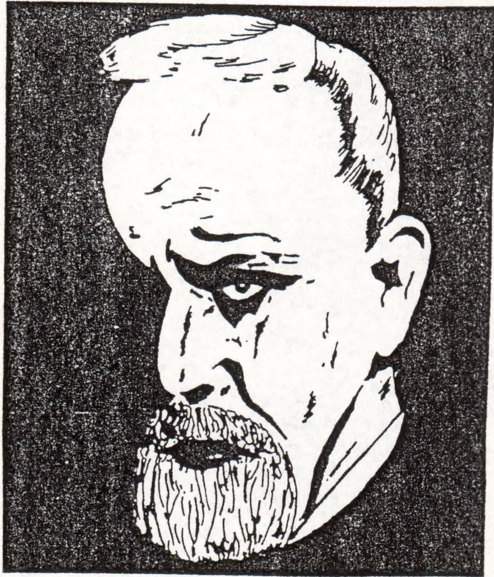

Τά συγκεκριμένα ἀποτελέσματα τοῦ μαρξιστικοῦ δόγματος εἶναι πλέον φανερά, ἕναν αἰῶνα μετά τόν θάνατο τοῦ Μάρξ. Ὁτιδήποτε ἴσως σωστό ἄν ὑπάρχῃ στήν κριτική τοῦ Μάρξ γιά τόν ἑβραϊκό καπιταλισμό (ὁ καπιταλισμός ὡς γνωστόν στηρίζεται στήν λεηλασία, τήν ἐκμετάλλευσι καί τήν κερδοσκοπία καί ὡς ἐκ τούτου ἔχει ἑβραϊκή προέλευσι), ἡ ἁπλῆ ἀλήθεια εἶναι ὅτι οἱ ἰδέες τοῦ Μάρξ, οἱ ὁποῖες ταυτίζονται ἀπόλυτα μέ τήν ἑβραϊκή καταγωγή του καί ἐξεφράσθησαν κατόπιν ὑποκινήσεώς του ὑπό γνωστῶν Σιωνιστικῶν κύκλων, εἶχαν σάν ἀποτέλεσμα τήν σκλαβιά τοῦ ἡμίσεως σχεδόν τῆς ἀνθρωπότητος ἀπό τούς ἑβραιομπολσεβίκους. Ἐνῶ τά ἐλεγχόμενα μέσα ἐνημερώσεως ἀπό τούς ἑβραίους συνεχίζουν τόν βομβαρδισμό τῶν λαῶν μέ μυθιστορήματα τρόμου σχετικά μέ τά στρατόπεδα συγκεντρώσεως τῶν κακῶν Ναζί, ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι ὁ μπολσεβικισμός ἔχει μετατρέψει ὁλόκληρα ἔθνη σέ ἀπέραντα στρατόπεδα συγκεντρώσεως.

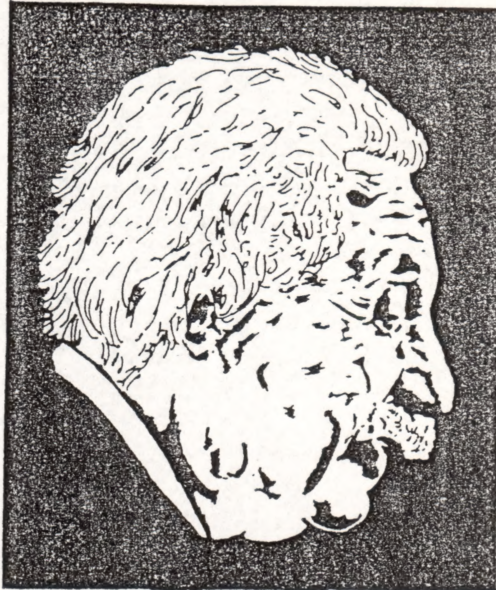
Ὁ Μάρξ ἠξίωνε ὅτι μετά τήν διακήρυξι τοῦ δόγματός του, θά ἀκολουθοῦσε ἡ κατάργησις τῶν τάξεων καί θά ἐδίδετο τέλος στήν διάκρισι μεταξύ πλουσίων καί φτωχῶν. Στίς μαρξιστοκρατούμενες ὅμως χῶρες, χωρίς ἐξαίρεσι, ὑπάρχουν τεράστιες κοινωνικές διακρίσεις μεταξύ πλουσίων καί πτωχῶν, ἐφάμιλλες, ἴσως καί ἀνώτερες ἀπ' αὐτές τῶν καπιταλιστικῶν χωρῶν. Ἐνῶ οἱ ἑβραιομπολσεβίκοι γραφειοκράτες καί ἀξιωματοῦχοι τοῦ κόμματος — ἡ περιβόητος Νομενκλατούρα ἤ ἡ ἄρχουσα τάξις— ζοῦν ἕναν καθαρά καπιταλιστικό τρόπο ζωῆς, μέ ὅλες τίς καπιταλιστικές ἀνέσεις, οἱ μᾶζες τοῦ ἁπλοῦ λαοῦ εἶναι ἀναγκασμένες νά ζοῦν καί νά δουλεύουν κάτω ἀπό ἀπερίγραπτες συνθῆκες, συχνά μέ ἔλλειψι βασικῶν εἰδῶν πρώτης ἀνάγκης ὅπως τροφές, ἐνδύματα καί ἰατροφαρμακευτική περίθαλψι. Βασικά ὁ μαρξιστικός σοσιαλισμός εἶναι μία ἀπάτη καί μία κίβδηλη παραποιημένη μορφή τοῦ πραγματικοῦ σοσιαλισμοῦ, ὁ ὁποῖος βασίζεται στήν ἀλληλεγγύη παρά στόν καταναγκασμό, στήν Φυλή (Πρωσσικός σοσιαλισμός) παρά στήν αὐθαιρεσία μιᾶς τεχνητῆς καί πρόσκαιρης κοινωνικῆς τάξεως (προλεταριάτο). Οἱ θεωρίες τοῦ Μάρξ, προϊόν διεστραμμένου ἑβραϊκοῦ ἐγκεφάλου, εἶναι μία σατανική ἑβραϊκή συνωμοσία γιά τήν ἐξάπλωσι τῆς Σιωνιστικῆς τυραννίας σ' ὅλον τόν κόσμο. Τό τεῖχος τοῦ Βερολίνου τό ἀποκληθέν ὀρθότατα

τεῖχος τοῦ αἴσχους, εἶναι μία άπτή πραγματικότης τοῦ μπολσεβικικοῦ παραδείσου.

Ἄς ἐξετάσουμε τώρα τό κληροδότημα ἑνός ἄλλου ἑβραίου πού προεβλήθη σάν μεγαλοφυΐα, τοῦ Σίγκμουντ Φρόϋντ. Αὐτός ὁ ἑβραῖος εἶναι γνωστός σάν ὁ ἱδρυτής τῆς σημερινῆς ψυχαναλύσεως καί ψυχοθεραπείας. Οἱ θεωρίες τοῦ Φρόϋντ ἔχουν ἀπορροφηθῆ ἀπό τήν λαϊκή κουλτούρα σέ τέτοιο βαθμό ὥστε νά παρουσιάζεται σήμερα ἀνάγλυφα στό τραγικό της «μεγαλεῖο», ἡ φροϋδική κοινωνία, στήν ὁποία κυριαρχεῖ ὁ ἀρρωστημένος σεξουαλισμός καί ὁ ἐκφυλιστικός ἐρωτισμός. Ἀφοῦ ἐξέτασε μερικές ἑκατοντάδες ἑβραίων στήν Βιέννη τό τέλος τοῦ περασμένου αἰῶνος ὁ Φρόϋντ, συνεπέρανε ὅτι οἱ περισσότεροι ἀπ' αὐτούς ἦταν νευρωτικά ἄτομα πού κατείχοντο ἀπό ἔμμονες ἰδέες, νευρώσεις καί ἄλλες ἰδιορρυθμίες...

Ἔτσι ὁ Φρόϋντ ἀπεφάνθη ὅτι ἡ πλειοψηφία τῶν ἀνθρώπων ὑπέφερε ἀπό παρόμοιες συναισθηματικές ἀνωμαλίες καί ὅτι αὐτό ὀφείλετο κυρίως στήν καταπίεση τῶν σεξουαλικῶν ἐνστίκτων! Ὁ Φρόϋντ ἐπίστευε ὅτι ὅλοι οἱ ἄνθρωποι κατέχονται ἀπό σεξουαλικές ἔμμονες ἰδέες καί σεξουαλικούς συμβολισμούς καί ὅτι γιά νά θεραπευθῆ αὐτό θά ἔπρεπε νά «ἀφήσουν νά ἐκδηλωθῆ αὐτό πού τούς ἀπασχολοῦσε, «ἀνοικτά». Μέ ἄλλα λόγια οἱ ἄνθρωποι θά ἔπρεπε νά ἀποπειραθοῦν νά πραγματοποιήσουν τίς πιό ἐκφυλισμένες σεξουαλικές φαντασιώσεις τους. Οἱ ἄνθρωποι οἱ ὁποῖοι δέν ἐπαρουσίαζον τέτοιες φαντασιώσεις, ἐθεωροῦντο ἀπ' αὐτόν τόν ἑβραῖο σάν καταπιεσμένες προσωπικότητες ἤ τέλειοι ψεῦτες!

Μέ τό νά ἐκφράση τέτοιες καταστρεπτικές ἀνοησίες, κάτω ἀπό τό πρόσχημα τῆς «ἐλευθερίας», ὁ ἑβραῖος Φρόϋντ εἶναι ὁ μοναδικός ὑπεύθυνος ἀπό τόν καθένα γιά τήν σημερινή ἔκρηξι τῆς διαστροφῆς, τῆς πορνογραφίας καί τῆς ἐκπορνεύσεως ἀνδρῶν καί γυναικῶν. Αὐτός ὁ ἑβραῖος διεχώρισε ἐντελῶς τό σέξ ἀπό κάθε φυλετική ἤ ἀναπαραγωγική λειτουργία, ἀποδίδοντας σ' αὐτό μόνο σκοπούς αἰσθησιακῆς καί φυσικῆς ἱκανοποιήσεως. Ἀπομονωμένη ἀπό τό συναίσθημα καί τήν ἀναπαραγωγή, ἡ ἀνθρώπινη σεξουαλικότης ἔχασε τήν πνευματική καί φυσική της οὐσία καί ἔγινε ἐξευτελισμός τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος καί τῆς ἀξιοπρέπειας τοῦ ἀνθρώπου.

Τό τρίτο καί τελευταῖο μέλος τῆς ἀνίερης αὐτῆς τριάδος δέν εἶναι ἄλλος ἀπό τόν Ἄλμπερτ Ἀϊνστάϊν, τόν ἑβραῖο πού προεβλήθη σάν ἡ κορυφαία «μεγαλοφυϊα» τοῦ αἰῶνος μας. Διατυπώνοντας ὁ Ἀϊνστάϊν τίς ἀρχές τῆς ἀτομικῆς ἐνεργείας εἶναι ὁ μοναδικός ὑπεύθυνος γιά τό γεγονός ὅτι σήμερα ὁ κόσμος εὑρίσκεται στό χεῖλος τῆς ἀβύσσου μιᾶς θερμοπυρηνικῆς συρράξεως. Σήμερα ἡ ἑβραϊκή Σοβιετική Ἕνωσις καί οἱ ἑβραϊκές Η.Π.Α., αποδύονται μαζί σ' ἕναν πρωτοφανῆ ἀνταγωνισμό πυρηνικῶν ἐξοπλισμῶν Ἕνα πυρηνικό ὁλοκαύτωμα ἀπειλεῖ τόν πλανήτη

μας καί —ἀλλοίμονο— ἡ Εὐρώπη μας πιθανόν νά εἶναι τό θέατρο ἑνός καταστροφικοῦ πυρηνικοῦ πολέμου μέ ἀνεπανόρθωτες συνέπειες γιά τήν φυλή μας. Ἄς μήν λησμονοῦμε ὅτι ἡ τριάς τῶν πλέον φοβερωτέρων ὅπλων τοῦ πλανήτη μας, ἀναπτύχθηκε ἀντίστοιχα ἀπό τρεῖς ἑβραίους: ἡ ἀτομική βόμβα ἀπό τόν Ρόμπερτ Ὀππενχάϊμερ, ἡ ὑδρογονική βόμβα ἀπό τόν Ἔντουαρντ Τέλλερ καί ἡ βόμβα νετρονίου ἀπό τόν Σάμουελ Κοέν...

Παρατηροῦμε λοιπόν τά ἀποτελέσματα τῆς «ἐργασίας» τῶν ἑβραϊκῶν αὐτῶν «μεγαλοφυϊῶν», ἡ συμβολή τῶν ὁποίων στό σημερινό κατάντημα τῆς φυλῆς μας εἶναι ἀσυναγώνιστος. Ὁ Μάρξ ἐσκλάβωσε τό ἥμισυ τῆς ἀνθρωπότητος. Ὁ Φρόϋντ δηλητηρίασε τό ἀνθρώπινο πνεῦμα καί τέλος ὁ Ἀϊνστάϊν «ἄνοιξε» τό μονοπάτι ἑνός πυρηνικοῦ ὁλοκαυτώματος.

Τί λέτε, χρειάζεται ἡ ἀνθρωπότης καί ἄλλες ἑβραϊκές «μεγαλοφυΐες»;

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΡΙΩΤΗΣ

Κ.Κ.Ε ΚΑΙ ΕΒΡΑΪΣΜΟΣ

Παραθέτουμε δύο ἀποσπάσματα ἀπό τό κείμενο πού ἐξέδωσε τό ΚΚΕ, μετά τήν 4η ὁλομέλεια τῆς κεντρικῆς ἐπιτροπῆς του, τόν Δεκέμβριο τοῦ 1931. (Ἀπό τό βιβλίο τοῦ ἀριστεροῦ Γ. Μαυρογορδάτου «Μελέτες καί κείμενα γιά τήν περίοδο 1909-1940»):

«Ἡ Ἑλλάδα εἶναι κράτος ἰμπεριαλιστικό, πού κατέκτησε διά τῆς βίας ὁλόκληρες περιφέρειες κατοικημένες ἀπό ἄλλες ἐθνότητες (Μακεδονία καί Θράκη), πού τίς καταπιέζει καί τίς ὑποβάλλει σέ μιά ἀποικιακή ἐκμετάλλευση, πού καταδιώκει καί ἐξοντώνει τίς ἐθνικές μειονότητες (Ἑβραῖοι)...

... Ἐπίσης τό Κόμμα μας πρέπει νά διεξαγάγει μιά ἀκατάπαυστη πάλη ἐνάντια στό ἐξαιρετικό καθεστώς ἐναντίον τοῦ Ἑβραϊκοῦ πληθυσμοῦ, ἐνάντια στίς καταδιώξεις πού φτάνουν μέχρι τά αἱματηρά πογκρόμ **καί νά πάρει δραστήριο μέρος στήν ὀργάνωση τῆς αὐτοάμυνας τοῦ ἐργαζόμενου Ἑβραϊκοῦ πληθυσμοῦ».**

Δέν νομίζουμε πώς χρειάζεται κανένα σχόλιο. Κάποια μέρα οἱ ἑβραιομπολσεβίκοι θά αἰσθανθοῦν πολύ σκληρή τήν ἀπάντησή μας.

ΤΟ ΕΒΡΑΪΚΟ ΘΡΑΣΟΣ

Στό τελευταῖο τεῦχος του τό περιοδικόν The Economist διαμαρτύρεται κλαυθμηρίζοντας γιά τό «κυνηγητό» τῶν Ἑβραίων τῆς Σοβιετικῆς Ἑνώσεως ἀπό τό καθεστώς. Εἶναι πράγματι ἀστεῖος ὁ τρόπος μέ τόν ὁποῖον οἱ Ἑβραῖοι τσάροι παρουσιάζονται ὡς διῶκτες τῶν ὁμοφύλων τους. Τούς καταδιώκουν γράφει τό περιοδικόν, πού τό ὄνομά του καί μόνον ἀποτελεῖ ἀρκετόν δεῖγμα τοῦ προσανατολισμοῦ του (ἀφοῦ πρόκειται γιά τήν δημοκρατική Ἀγγλία), γιατί δέν τούς ἀφήνουν νά φύγουν καί νά πᾶνε στό Ἰσραήλ!

Μά πού ἀκούστηκε οὐτιδανοί ὑπηρέτες τοῦ Σιωνισμοῦ, κρᾶτος πού καταδιώκει κάποια μειονότητα νά χάνη τήν εὐκαιρία νά τήν ξεφορτωθῆ! Ἁπλούστατα οἱ Ἑβραῖοι κρατοῦντες τῆς Σοβιετικῆς Ἑνώσεως δέν ἀφήνουν τούς ὁμοφύλους τους νά φύγουν γιατί τούς χρειάζονται γιά νά ἑδραιώνουν τήν Παγκόσμια Ἑβραϊκή κυριαρχία. Γιατί πράγματι πρέπει νά καταλάβουμε ὅτι δέν εἶναι ὅλοι οἱ Ἑβραῖοι συνειδητοποιημένοι Σιωνισταί, διότι τότε θά τούς ἀποδίδαμε ὑπερφυσικές ἰδιότητες (χωρίς βέβαια αὐτό νά σημαίνει ὅτι ἀλλάζει τίποτε). Ἔτσι καί οἱ Ἑβραϊκές μᾶζες θέλουν νά φύγουν ἀπό τόν Σοβιετικό παράδεισο πρός ἀναζήτησιν περισσοτέρων ὑλικῶν ἀπολαύσεων καί βέβαια λιγώτερης δουλειᾶς. Ὅμως οἱ συνειδητοποιημένοι ὁμόφυλοί τους προσπαθοῦν νά ἐμποδίσουν αὐτή τή διαρροή γιά εὐνοήτους λόγους. Κι αὐτό γιατί δυστυχῶς, εἴτε τό θέλουμε εἴτε ὄχι οἱ Ἑβραῖοι κυριαρχοῦν καί στήν ΕΣΣΔ.

Μιά ἄλλη ὅμως ἐνδιαφέρουσα πληροφορία πού μᾶς δίνει ὁ ἀρθρογράφος τοῦ Economist εἶναι ὅτι οἱ Ἑβραῖοι πού παίρνουν ἄδεια νά μεταναστεύσουν στό Ἰσραήλ καί πηγαίνουν ἐκεῖ δέν ὑπερβαίνουν τό 1/3 τοῦ συνόλου. Τά ἄλλα 2/3 ἀντί νά πᾶνε στό Ἰσραήλ πηγαίνουν σέ ἄλλες χῶρες τῆς Δυτικῆς Εὐρώπης, γιά νά ἐπιτελέσουν ἐκεῖ τήν θεία ἀποστολή τους, ὡς περιουσίου λαοῦ! Ὁ Βενιαμίν Φραγκλῖνος τό εἶχε πεῖ πρίν 200 χρόνια: «καί ἄν ἀκόμη δώσουμε κρᾶτος στούς Ἑβραίους στήν Παλαιστίνη, ὅπως λένε ὅτι ἐπιθυμοῦν, θά βροῦν ἕνα σωρό δικαιολογίες γιά νά μήν πᾶνε νά ἐγκατασταθοῦν ἐκεῖ. Γιατί οἱ Ἑβραῖοι εἶναι βρυκόλακες καί οἱ βρυκόλακες δέν ζοῦν ἀπό ἄλλους βρυκόλακες».

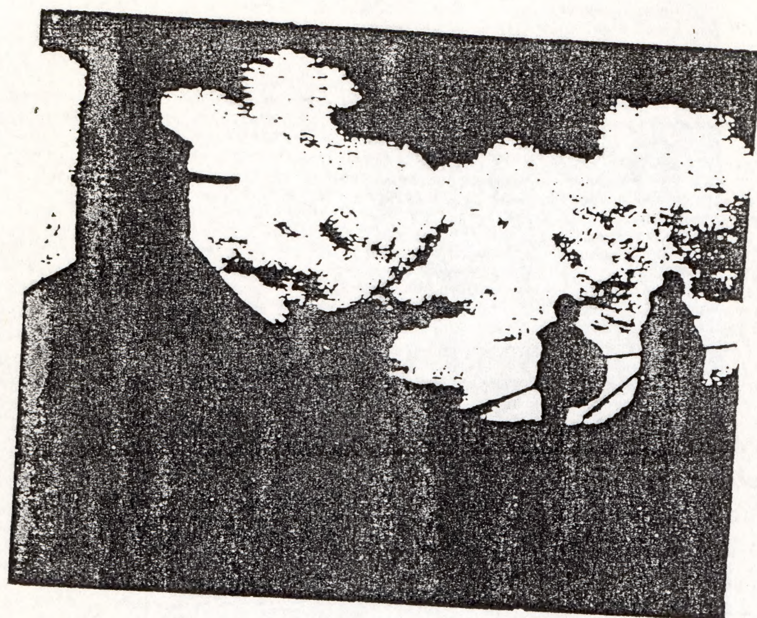
Τό θρᾶσος ὅμως τῶν Ἑβραίων παρασίτων ἔχει ξεπεράσει κάθε ὅριο. Ἀφοῦ οἱ προδότες τῆς φυλῆς μας τούς ἄνοιξαν τήν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ τους καί τούς δέχθηκαν γιά νά ἀπολαύσουν καί αὐτοί τά ἀγαθά τοῦ πολιτισμοῦ τοῦ Ἀρίου ἀνθρώπου, αὐτοί οἱ αἰώνιοι Ἰούδες τῆς παγκοσμίου ἱστορίας ἔφθασαν στό σημεῖο νά ζητοῦν σήμερα ἀνοιχτά τήν καταστροφή αὐτοῦ τοῦ πολιτισμοῦ· πρόσφατο παράδειγμα: Ἀμερικανοεβραῖοι γιατροί ἐζήτησαν ἐπίσημα νά καταργηθῆ ὁ ὅρκος τοῦ Ἱπποκράτους, ὡς ξεπερασμένος (sic) καί νά ἀντικατασταθῆ ἀπό προσευχή (!) τοῦ Ἑβραίου κομπογιαννίτη Μαϊμονίδη!!! Βέβαια πρό τοῦ σάλου πού ξεσηκώθηκε, ἀπορρίφθηκε ἡ ἐξωφρενικά θρασύτατη αὐτή πρόταση, ὅμως μήν σᾶς ἐξεγείρη ἡ πρόταση καθεαυτή.

Ὑπαίτιοι γιά τόν ἐξευτελισμό τῶν ἱερῶν καί τῶν ὁσίων μας, εἴμαστε ἐμεῖς καί ὄχι οἱ Ἑβραῖοι. Ἐμεῖς πού ἀνεχόμαστε νά προβάλλεται στήν ἐθνική μας τηλεόραση τό «Ὁλοκαύτωμα», ἐμεῖς πού ἀνεχόμαστε νά χορεύουν τά παιδιά μας σάν τίς μαϊμοῦδες νέγρικους χορούς, ἐμεῖς πού ξεχάσαμε τόν Ἡράκλειτο καί διαβάζουμε... Ὠριγένη.

Ὅμως ἡ Χρυσή Αὐγή θά ἀνατείλη καί εἶναι βέβαιο, ὅτι γιά πολλούς δέν θά εἶναι Χρυσή...

Οἱ Ἑβραῖοι εἶναι οἱ βδέλλες τῆς ἀνθρωπότητος καί οἱ Μεγάλοι διδάσκαλοι τοῦ ψεύδους.

Arthur Schopenauer

ALFRED ROSENBERG: Ο ΜΥΘΟΣ ΤΟΥ XX ΑΙΩΝΟΣ

Ἔτσι οἱ Ἀπολλωνίδες δέν μποροῦν νά κρατήσουν οὔτε στήν Ἀνατολή καί ὁ συμβιβασμός ὀνομάζεται: «Διονυσιακή θρησκεία». Γι αὐτό ὁ φωτεινός Ἰάσων «ἀποκτᾶ» ἕνα δέρμα λεοπαρδάλεως ριγμένο στούς ὤμους του, πού ἀπεικονίζει τήν μείωση τοῦ ἀπολλωνίου στοιχείου. Ἡ φωτοβόλος ἀρενωπότης τοῦ Ἀπόλλωνος ἑνώνεται ἐδῶ μέ τήν ἴδια τήν ἔκσταση τῶν ἑταίρων. Ὁ διονυσιακός νόμος τῆς ἀτέλειωτης σεξουαλικῆς ἱκανοποιήσεως ὑποσημαίνει τήν ξέφρενη φυλετική ἐπιμειξία μεταξύ Ἑλλήνων καί πρωτοασιατῶν ὅλων τῶν ὑποφυλῶν καί ποικιλιῶν. Οἱ ἄλλοτε μισάνθρωπες Ἀμαζόνες, παρουσιάζονται σάν νυμφομανεῖς μενάδες, ἡ ἀπολλώνια ἀρχή τοῦ γάμου καταπατεῖται ἐκ νέου, ἐνῶ τό ἀνδρικό φύλο κατευθύνεται πρός τόν ἐκφυλισμό του, τή στιγμή πού οἱ ἄνδρες παίρνουν μέρος στίς Διονυσιακές γιορτές μόνον ἄν φορέσουν γυναικεῖα ροῦχα. Ἀπό αὐτό τό ἀνακάτωμα τῶν πρωτοασιατικῶν Φυλῶν, τό διονυσιακό μπαστάρδεμα ἁπλώνει ξανά τό χέρι του πρός τή Δύση καί κυριαρχεῖ σέ ὁλόκληρη τή Μεσόγειο. Στή Ρώμη χαρακτηριστικά, οἱ Διονυσιακοί ἐξαπλώνονται κυρίως σέ ἐγκληματικούς κύκλους. Γύρω στό 186 ἡ Σύγκλητος, μετά ἀπό μακρά ἀνοχή, ἀναγκάστηκε νά καταδιώξη αὐστηρά τίς βακχικές συγκεντρώσεις. Περίπου 7000 ψευδομάρτυρες, ἀπατεῶνες καί συνωμότες δικάστηκαν καί ἐξορίστηκαν. Μόνον στήν ἀληθινή Ἑλλάδα διατηρεῖται ἀκόμα ἡ φωτεινή Ἀπολλώνια ἀρχή, πού «τακτοποιεῖ» τό χάος.

Κατ' αὐτόν τόν τρόπο, ὁ Διόνυσος στίς ἑλληνικές παραστάσεις ἔχει τήν ἀπολλώνια ἄποψη, ἄν καί θηλυκοποιημένος, καί ζῆ περιτρυγισμένος ἀπό μικρασιατικούς σατύρους, πού ἀργότερα παρουσιάζονται σέ μνημεῖα νεκρῶν, σάν ἀλόκοτες φιγοῦρες πού οὐρλιάζουν, φιγοῦρες μιᾶς παγκόσμιας παρακμῆς. Πολύ σωστά λέει ὁ Bachofen, ὅτι ὁ Ἀπόλλων εἰσῆλθε στήν Ἀσία καί ἀπό ἐκεῖ ἐπέστρεψε σάν Διόνυσος. Αὐτό ὅμως πού καί αὐτός, ὅπως καί ὅλοι οἱ ἄλλοι στοχαστές, παρ' ὅλες τίς πνευματικές τους προσπάθειες ἄφησαν νά τούς ξεφύγει, εἶναι τό γεγονός ὅτι ὁ Ζεύς - Ἀπόλλων ἀντιπροσώπευε τήν πνευματικά ἱπτάμενη μορφή τοῦ ἑλληνο-Βορείου (nordic) αἵματος, ὅπως ἀκριβῶς ὁ τρόπος ζωῆς τῶν ἑταίρων δέν ἦταν τίποτε ἄλλο ἀπό μία ἔκφραση τῶν μή Βορείων (nordic) φυλετικῶν ὁμάδων, πρωτοασιατικῶν καί Βορειοαφρικανικῶν. Ἡ ἀνάμιξη τῶν μύθων καί τῶν ἀξιῶν, ἦταν τήν ἴδια στιγμή ἕνα μπαστάρδεμα τοῦ αἵματος καί οἱ πολλοί θρῦλοι τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ εἶναι ἡ μεταφορική ἔκφραση αὐτοῦ τοῦ ἀγῶνος τῶν διαφορετικῶν πνευμάτων, τῶν καθωρισμένων ἀπό τό αἷμα.

Αὐτός ὁ ἀσιατοαφρικανικός ὑπόκοσμος ἐξυψώθηκε κατά ἕνα πιό συνειδητό τρόπο ἐξ αἰτίας ἑνός ἀτόμου γιά τό ὁποῖο ὑπάρχουν ἱστορικές μαρτυρίες. Τόν Πυθαγόρα. Κατά τόν θρῦλο εἶχε ταξιδέψει διά μέσου τῆς Βαβυλωνίας καί τῆς Ἰνδίας. Κατόπιν ἀναφέρεται σάν Πελασγός καί ἤσκησε τήν μυστηριακή σοφία του στήν Μικρά Ἀσία, ὅπου ὅλες οἱ «μυστικίστριες γυναῖκες» τόν ἀκολουθοῦσαν.

Στήν ἴδια τήν ἀληθινή Ἑλλάδα δέν μποροῦσε νά πατήση πόδι. Μεγάλοι Ἕλληνες ὅπως ὁ Ἡράκλειτος καί ὁ Ἀριστοτέλης ἐκφράστηκαν ἀνοιχτά ἐναντίον του, γιατί προφανῶς δέν τούς ἄρεσε ὁ ἀριθμικός καββαλισμός του. Ὁ Ἀριστοτέλης λέει ὅτι ἡ φήμη τοῦ Πυθαγόρου στηριζόταν στήν οἰκειοποίηση μιᾶς ξένης πνευματικῆς ἰδιοκτησίας, τήν ἴδια δέ γνώμη ἔχει καί ὁ Ἡράκλειτος, ὅταν λέει ὅτι ὁ Πυθαγόρας εἶχε κατασκευάσει ἀπό διάφορα συγγράμματα μία «ψευδῆ τέχνη» καί

πολύμορφη γνώση. Γνωρίζει πολλά πράγματα, ἀλλά, παρατηρεῖ ὁ Ἕλλην σοφός, δέν «φωτίζει τό πνεῦμα». Ἔτσι ὁ Πυθαγόρας κατευθύνθηκε στήν Δύση, στήν μεσημβρινή Ἰταλία, ἵδρυσε ἐκεῖ (σάν ἕνας ἀρχαῖος Ροῦντολφ Στάϊνερ ἤ περισσότερο σάν Ἄννη Μπέζαντ) τίς μυστηριακές σχολές του μέ θηλυκούς ἱερεῖς καί σέ ὁλόκληρο τόν ἀφρικανικό περίβολο, ἀπό ὅπου τοῦ ἦλθε εὐνοϊκά πρός συνάντηση ἡ μυστηριακή κολλεκτιβιστικο-αἰσθησιακή διδασκαλία τοῦ Αἰγυπτίου Καρποκράτη, ἐθεωρεῖτο ὁ πιό σοφός τῶν σοφῶν. Ὁ δημοκρατικός χθόνιος σκοταδισμός κηρύττει γιά μιά ἀκόμη φορά τήν ἰσότητα τῶν πάντων, θέτει σάν ἀντικειμενικό στόχο τήν κοινότητα τῶν ὑλικῶν ἀγαθῶν καί τῶν γυναικῶν, ἄν καί ὅλα αὐτά ἦσαν μιά φορά τό σημεῖο ἐκκινήσεως τῆς μή Βορείου (nordic) μεσογειακῆς σκέψεως, ὅταν ὁ Ἀπόλλων ἔρχεται σέ σύγκρουση μέ αὐτόν τόν ἀντίθετο πρός αὐτόν τρόπο ζωῆς. Δέν εἶναι δυνατό ἀκόμη καί σ' αὐτό τό σημεῖο νά ὑπογραμμίση κανείς ἐπαρκῶς τό γεγονός ὅτι ἰσχυρισμοί τοῦ τύπου «ὅτι τό τέλος τῆς ἀνθρώπινης ἐξελίξεως φέρει ἐκ νέου τίς προηγούμενες ζῳώδεις καταστάσεις», ἀντιπροσωπεύουν ἀλλόκοτες πλάνες, ἀκόμη περισσότερο ὅταν κάποτε ἀναδύεται κεραυνοβόλα ἡ διαπίστωση ὅτι ὁ πυθαγορικός πολιτιστικός περίβολος ἐπιστρέφει «στούς προελληνικούς λαούς καί τούς πολιτισμούς των», γιά νά σκοτισθῆ ἀργότερα ἐκ νέου αὐτή ἡ διαπίστωση ἀπό φραστικά σχήματα, κατά τά ὁποῖα ὁ Ἑλληνισμός «ξέφυγε παλεύοντας» ἀπό τήν χθόνια οὐσία του (σάν νά ὑπῆρχε ἐκεῖ καρφωμένη ἀνέκαθεν!).

Ἡ συνολική δραματική δομή τῆς ζωῆς τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἐξελίσσεται λοιπόν σέ δύο ἐπίπεδα: στό ἕνα ἀπό αὐτά διενεργεῖται μία ἀνάπτυξη τοῦ εἶναι τοῦ ὀργανικοῦ ὅλου: ἀπό τόν συμβολισμό τῆς Φύσεως, στεφανωμένο ἀπό τούς Θεούς τοῦ φωτός καί τοῦ οὐρανοῦ, κορυφωμένου στόν Πατέρα τῶν Θεῶν, τόν Δία. Ἀπό αὐτό τό μυθικο-καλλιτεχνικό ἐπίπεδο μέχρι τήν δραματικο-καλλιτεχνική ἀναγνώριση τῶν πνευματικῶν αὐτῶν οὐσιῶν, μέχρι τήν διδασκαλία τῶν ἰδεῶν τοῦ Πλάτωνος, δηλαδή τήν φιλοσοφική ἀναγνώριση αὐτοῦ πού εἶχε ἤδη μυθικῷ τῷ τρόπῳ κατασκευαστεῖ.

Ὅλη αὐτή ἡ ἀνάπτυξη - ἐξέλιξη βρίσκεται συγχρόνως σέ συνεχῆ σύγκρουση μέ ἄλλα μυθικά συστήματα καί ἀκόμη καί μέ λογικά συστήματα συνδεδεμένα μέ διαφορετικό αἷμα, πού ἀπό τό ἕνα μέρος ἐξευγενίζονται βυθιζόμενα στόν Ἑλληνισμό, ἀλλά πού σέ τελική ἀνάλυση, προέρχονται ἀπό τά ἕλη τοῦ Νείλου, τά ποτάμια τῆς Μικρᾶς Ἀσίας καί τίς ἐρήμους τῆς Λιβύης καί πού μαζί μέ τήν Βόρεια (nordic) ὄψη τοῦ Ἑλληνικοῦ, διαλύουν, τροποποιοῦν παραχαράζοντας, καταστρέφουν τήν καθαυτό οὐσία του. Αὐτό τό τελευταῖο γεγονός δέν ὑποδηλώνει μία ἀνάπτυξη σάν ἐκφόρτιση φυσικῶν τάσεων στό ἐσωτερικό ἑνός ὀργανικοῦ ὅλου, ἀλλά τήν δραματική πάλη ἐχθρικῶν φυλετικῶν ψυχῶν, τῆς ὁποίας ἀκόμη καί σήμερα εἴμαστε συγκινημένοι θεατές, ὅταν παρακολουθοῦμε μέ ἄγρυπνο μάτι τήν νίκη καί τήν παρακμή τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Καί τό αἷμα μᾶς λέει μέ ποιά πλευρά εἴμαστε. Μόνον ἀναιμικοί πολυμαθεῖς μποροῦν ἐδῶ νά ἀπαιτήσουν τήν «ἰσορροπία τῶν δύο μεγάλων ἀρχῶν».

Μέ ἄπειρη λύπη παρατηροῦμε πώς, σάν συνακόλουθο φαινόμενο τῆς πνευματικο-φυλετικῆς καταρρεύσεως τῶν Ἑλλήνων τοῦ Ὁμήρου, πού ἔθεσαν πόδι στήν σκηνή τῆς παγκόσμιας ἱστορίας μέ τίς ὑπερήφανες φράσεις τοῦ ποιητοῦ «Νά εἶσαι πάντα πρῶτος καί νά ἐπιδιώκης νά ξεπερνᾶς τούς ἄλλους», ἐξουθενώνονται στόν ἀγῶνα ἐναντίον αὐτοῦ πού τούς εἶναι ξένο, ἐναντίον τοῦ ἴδιου τοῦ ἐκφυλισμένου εἶναι τους.

Πώς ὁ μεγάλος Θέογνις λέει, ὅτι τό χρῆμα ἀναμιγνύει τό αἷμα τοῦ εὐγενοῦς μέ ἐκεῖνο τοῦ ἀγενοῦς καί ὅτι μ' αὐτόν τόν τρόπο ἡ Φυλή, ἐνῶ διαφυλάσσεται αὐστηρά ὅταν πρόκειται γιά ὄνους καί ἄλογα, μολύνεται ὅταν πρόκειται γιά ἀνθρώπους.

Ὅπως ἀκριβῶς στόν «Γοργία» τοῦ Πλάτωνος, ὁ Καλλικλῆς μάταια ἀναγγέλει τό πιό σοφό Εὐαγγέλιο: «Ὁ νόμος τῆς Φύσεως θέλει τόν πιό ἔξοχο νά κυριαρχῆ ἐπί τῶν κατωτέρων». Διαφορετικός βέβαια ἦταν ὁ «δικός μας νόμος (ἀθηναϊκός)», σύμφωνα μέ τόν ὁποῖο οἱ πιό γενναῖοι καί πιό δυνατοί, «συλλαμβάνονταν» σάν νεαροί λέοντες γιά νά ὁδηγηθοῦν διά μέσου «ἀγώνων γοητείας καί μαγικῶν τραγουδιῶν». Ἄν παρ' ὅλα αὐτά κάποιος ὄρθωνε

τό ἀνάστημά του, τότε πατοῦσε ὅλες αὐτές τίς ψευτομαγεῖες καί ἀνερχόταν ἀκτινοβολώντας ὅπως τό «Φυσικό Δίκαιο». «Ὅμως ἦταν μάταιη αὐτή ἡ ἐπιθυμία τοῦ ἡρωϊκοῦ φυλετικά ἀνθρώπου: τό χρῆμα καί μαζί μ᾽ αὐτό τό κτῆνος, εἶχαν ἤδη νικήσει σέ ἕναν γῦρο κατά τοῦ αἵματος καί ὁ Ἕλληνας, χωρίς κάποιο συγκεκριμμένο σκοπό, ἀρχίζει νά ἀσχολεῖται μέ τό ἐμπόριο, τήν πολιτική, τήν φιλοσοφία.

Τό τέκνο ξεχνᾶ τήν ἀγάπη πρός τόν πατέρα (pietas). Οἱ σκλάβοι ἀπό ὅλα τά μέρη τοῦ κόσμου διακηρύττουν τήν «ἐλευθερία». Ἀναγγέλεται ἡ ἰσότητα μεταξύ ἀνδρῶν καί γυναικῶν. Μᾶλλον στό σύνθημα αὐτῆς τῆς δημοκρατίας —ὅπως εἰρωνικά παρατηρεῖ ὁ Πλάτων— οἱ ὄνοι καί τά ἄλογα κλωτσοῦν τούς ἀνθρώπους, πού δέν θέλουν νά τούς ἀποφύγουν.

Οἱ πόλεμοι ἐλαττώνουν τόν ἀριθμό τῶν μελῶν μιᾶς φυλῆς καί πάντοτε ἐμφανίζονται νέες ἀντιλήψεις γιά τήν ἰδιότητα τοῦ πολίτη. «Λόγω ἐλλείψεως ἀνδρῶν», ἄτομα τελείως ξένα γίνονται «Ἀθηναῖοι», ὅπως ἀργότερα ἀνατολικοί Ἑβραῖοι γίνονται «γερμανοί» πολίτες. Ἔτσι ὁ Ἰσοκράτης, μετά τήν ἐκστρατεία στήν Αἴγυπτο (458) λέει μέ λύπη, ὅτι οἱ οἰκογένειες μέ τήν εὐγενέστερη καταγωγή, πού θά εἶχαν κερδίσει εὔκολα τόν πόλεμο μέ τούς Πέρσες, εἶχαν ἤδη ἐκλείψει.

«Δέν εἶναι ἀξιέπαινη ἡ πόλη πού μαζεύει στήν τύχη ἀπό ὁπουδήποτε πολλούς πολίτες, ἀλλά ἐκείνη πού ἀκόλουθα μέ μιά καλύτερη ἀρχή, διατηρεῖ αὐτόν πού εἶναι ἐγκαταστημένος σ᾽ αὐτήν». Δέν ἦταν λοιπόν δυνατόν νά συμβῆ τίποτε ἄλλο ἀπό ὅτι ὁ Jacob Burekhardt παρατηρεῖ μελαγχολικά: «Ἀπό τόν καιρό πού ἐμφανίστηκε ἡ δημοκρατία στό ἐσωτερικό τῶν Ἑλλήνων βασιλεύει ἡ συνεχής καταδίωξις ἐναντίον ὅλων τῶν ἀτόμων πού μποροῦν νά ἔχουν κάποια ἀξία!... Ἐπιπλέον: ἡ ἀκαμψία ἐναντίον τοῦ ταλέντου...».

Αὐτή ἡ δημοκρατία δέν εἶναι ἐντούτοις κυριαρχία τοῦ λαοῦ, ἀλλά κυριαρχία τῆς Μικρᾶς Ἀσίας ἐπί τῶν ἑλληνικῶν φύλων πού εἶχαν διασπείρει τίς δυνάμεις τους καί τούς ἄνδρες τους. Παντοῦ τό κατακάθι τῆς ἀνθρωπότητος, ἔχοντας γίνει ἀσταμάτητο, κυριαρχεῖ ἐπί τῶν μαλθακοποιημένων ὁπλιτῶν, πού δέν ἐνισχύονται πιά ἀπό χωρικούς φυλετικά συγγενικούς μέ αὐτούς. Ἀνεύθυνοι δημαγωγοί ἐρεθίζουν τίς μάζες ἐναντίον τῶν Ρωμαίων, γιά νά τίς καταγγείλουν κατόπιν σ᾽ αὐτούς. Μέ τήν εὐκαιρία τῆς προελάσεώς τους ἄρχισε ὡστόσο μία μαζική ἔξοδος ἀπό τίς ἀπειλούμενες πόλεις, μιά ἀξιολύπητη ὑποταγή στούς ἐπερχόμενους ἀφέντες τοῦ κόσμου, ἐκφρασμένη ἀπό τό ἀκόλουθο λεγόμενο: «Ἄν δέν εἴχαμε παρακμάσει τόσο γρήγορα, δέν θά ὑπῆρχε σωτηρία γιά μᾶς».

Μέσα στήν τρέλλα νά «ἀνασυγκροτήση» τή χώρα, ἔκανε ἀρχή ἡ χαοτική δημοκρατία μέ ἀμνηστίες, χαρισμούς χρεῶν, διανομή γαιῶν, καθιστάμενη ἀκόμη πιό περιφρονητέα ἀπό πρίν. Οἱ πόλεις ἐξουθενώνονται σέ σκληρούς ἐμπορικους ἀνταγωνισμούς, ἤ καταλήγουν ἄδειες καί ἔρημες, ἐξ αἰτίας τῆς μεταναστεύσεως τῶν Ἑλλήνων σέ ὅλες τίς μεριές τοῦ τότε γνωστοῦ κόσμου: Πολιτιστικά λιπάσματα γιά ἀγροίκους λαούς, συγγενῆ μέ παρακμή τοῦ χαρακτῆρος καί φυσικά ὑποβάθμιση. Ἐκεῖ, πού πρῶτα ἔκειντο ἀνθηρές πολιτεῖες, οἱ ἐλεύθεροι Ἕλληνες ἁμιλλῶντο στό Στάδιο καί μέ τό δημιουργικό τους πνεῦμα κατασκεύαζαν ἀποστράπτοντες ναούς, οἱ κατοπινοί προσκυνητές εὕρισκαν ἔρημα ἐρείπια, ἀκατοίκητη γῆ, κομματιασμένες κολῶνες καί μόνο τά ἄδεια βάθρα μαρτυροῦσαν ἀκόμα γιά τά ἀγάλματα τῶν θεῶν καί τῶν ἡρώων πού κάποτε στέκονταν πάνω τους. Τήν ἐποχή τοῦ Πλουτάρχου μποροῦσε νά βρῆ κανείς 3.000 ὁπλίτες ἐνῶ ὁ Δίων ὁ χρυσόστομος παρατηρεῖ ὅτι ὁ τῦπος τοῦ ἀρχαίου Ἕλληνος εἶχε γίνει θέαμα ἀρκετά σπάνιο: «Μήπως δέν διατρέχει ὁ Πηνειός μιά ἐρημωμένη Θεσσαλία καί ὁ Λάδων μία ρημαγμένη Ἀρκαδία;»...

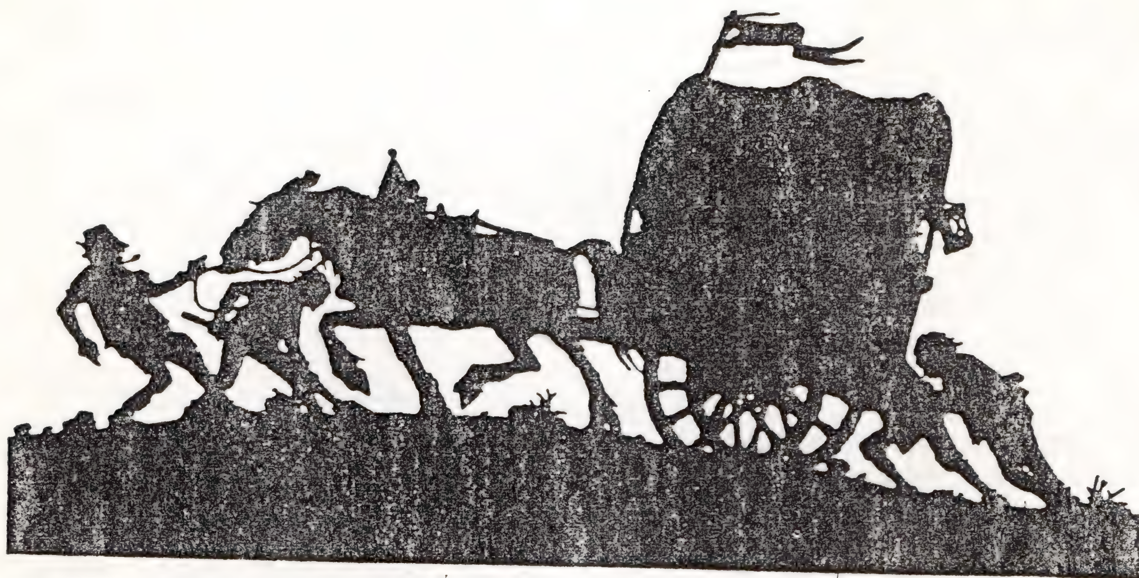

Ποιές πόλεις εἶναι τώρα πιό ἔρημες ἀπό τόν Κρότωνα, τόν Μετάποντο καί τόν Τάραντα; Ὁ ναός τοῦ Διός στή Νεμέα εἶχε γκρεμιστεῖ, ἀκόμα καί ὁ λιμήν τοῦ Ναυπλίου ἦταν ἀκατοίκητος. Ἀπό τή Σπάρτη «τῶν ἑκατό πόλεων» εἶχαν μείνει μόνο τριάντα χωριά. Στήν περιοχή τῆς Μεσσηνίας ὁ Παυσανίας καταγράφει τά ἐρείπια τοῦ Δωρίου καί τῆς Ἀνδανίας. Ἀπό τήν Πῦλο εἶχαν μείνει μόνον ἐρείπια, τούς Λετρινούς ἀκόμη μερικές κατοικίες, ἡ Μεγαλόπολις στήν Ἀρκαδία δέν ἦταν πιά παρά μία «μεγάλη μοναξιά». Ἀπό τήν Μαντίνεια, τόν Ὀρχομενό, τήν Μαίναλο κ.λπ. Βρισκόντουσαν μόνο λίγα θλιβερά ἴχνη. Ἀπό τήν Λυκόσουρα ἐδιατηροῦντο ἀκόμη μόνο τά τείχη τῆς πόλεως, ἐνῶ τά κοσμήματα τῆς Ἑλλάδος Καλυδών καί Πλευρών εἶχαν γκρεμισθεῖ μέχρις ἐξαφανίσεως καί ἡ Δῆλος ἦταν τόσο καθημαγμένη καί ἐρημωμένη ὥστε ὅταν ἡ Ἀθήνα ἔστειλε μία φρουρά γιά τόν ναό, αὐτή ἀποτελοῦσε τό σύνολο τοῦ πληθυσμοῦ τοῦ νησιοῦ.

Παρ' ὅλα αὐτά ὅμως, ἀκόμα καί στή δύση του ὁ Ἕλλην ἄνθρωπος εἶχε σταματήσει τήν προέλαση τῆς Ἀσίας, εἶχε σπείρει σ' ὅλο τόν κόσμο τά πανέμορφα δῶρα του, πού βοήθησαν νά ἀναπτυχθῆ στούς Βόρειους (nordic) Ρωμαίους ἕνας νέος πολιτισμός καί τέλος ἀργότερα μετεβλήθη στόν ζωντανώτερο μῦθο γιά τήν γερμανική Δύση. Ὡστόσο ἡ πρώτη μεγάλη νίκη τῆς Βόρειας (nordic) Εὐρώπης ὀνομάζεται Ἀπόλλων, παρά τήν θυσία τῶν Ἑλλήνων, μιά καί μετά ἀπό αὐτούς, ἀπό νέα ὑπερβόρεια βάθη, προῆλθαν νέοι ὑπέρμαχοι τῶν ἴδιων ἀξιῶν τῆς ἐλευθερίας τῆς ψυχῆς καί τοῦ πνεύματος, τῆς ὀργανικῆς δομῆς τῆς ζωῆς, τῆς ἐρευνητικῆς δημιουργικῆς δυνάμεως. Ἡ Ρώμα ἐκδίωξε γιά πολύ καιρό μέ τό σπαθί της τό δυναμωμένο φάντασμα τῆς πρόσθιας Ἀσίας, ἐκήρυξε καί ἐπιβεβαίωσε κατά τρόπο πιό σκληρό καί πιό συνειδητό τήν Ἀπολλώνια πατριαρχική ἀρχή, ἐνίσχυσε κατ' αὐτόν τό τρόπο τήν ἰδέα τοῦ Κράτους διά τό Κράτος καί τόν γάμο σάν προϋπόθεση γιά τήν προστασία τοῦ λαοῦ καί τῆς φυλῆς. Μέχρις ὅτου ἡ Γερμανία καθίσταται, μέ μία καινούργια ἀνανεωμένη μορφή, ἡ ἐκφράστρια τοῦ οὐρανίου Θεοῦ.

ΦΟΙΒΟΣ ΝΑΤΣΗΣ

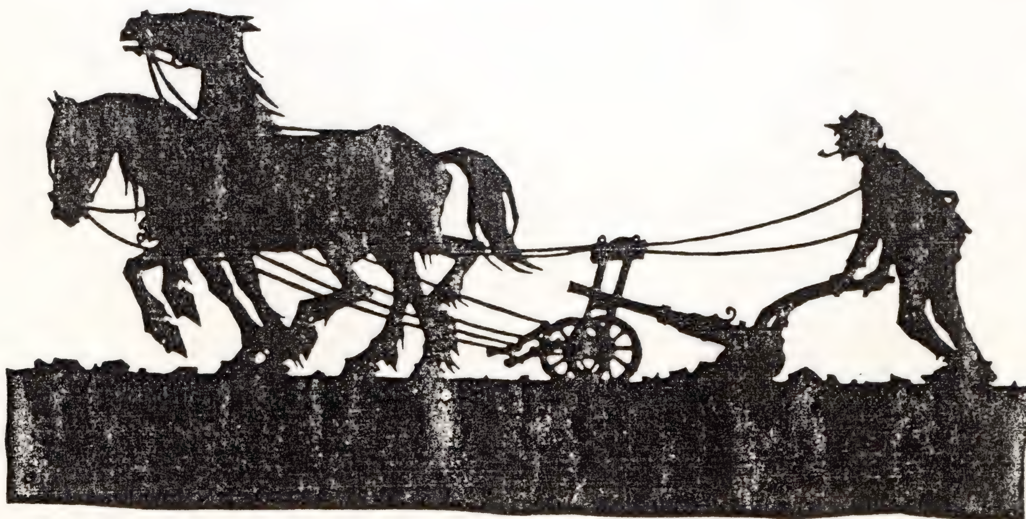

ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΣΤΗ ΜΑΝΑ ΓΗ

Στή σημερινή ἰουδαιοκρατούμενη κοινωνία, οἱ ἀρρωστημένες ἀντιλήψεις περί «προόδου» καί «τεχνολογικῆς ἀναπτύξεως» ἔχουν φέρει σάν ἀποτέλεσμα τήν καταστροφή τοῦ Φυσικοῦ περιβάλλοντος καί ἔχουν διαστρέψει τό νόημα τῆς ζωῆς μας. Μέσα στίς σύγχρονες τερατουπόλεις ὁ Εὐρωπαῖος ἄνθρωπος σέρνεται σάν ἀρουραῖος, ἀντικρύζοντας μπετόν καί μέταλλο, ἀντί γιά τόν Ἥλιο καί τά δέντρα καί ἀναπνέοντας βρώμικο καί μολυσμένο ἀέρα ἤ σύννεφα καπνοῦ μέσα σέ σκοτεινά δωμάτια «διασκεδάσεως». Ὁ σημερινός Εὐρωπαῖος ἄνθρωπος νοιώθει πώς δέν ἔχει καμμιά προοπτική γιατί ἔχει ἀποκοπεῖ ἀπό τή Γῆ καί ἀπό τίς ρίζες του.

ΕΜΕΙΣ, λάτρεις τῆς Φυσικῆς Ζωῆς καί τῆς Ὑγείας ἐπιστρέφουμε στή Μάνα Γῆ. Ἐκεῖ, μέσα στήν ἁγνή Φύση ἀφουγκραζόμαστε ἀπ' τό χῶμα τίς μυστικές φωνές τοῦ Αἵματος, ἐκεῖ στή Φύση δημιουργοῦμε τούς ἑαυτούς μας μέ βάση τά αἰώνια φυλετικά ἀρχέτυπα τοῦ Κάλλους. Ἐπιστρέφουμε στούς ἀπέραντους ἀγρούς μέ τά χρυσά στάχυα, στά καταπράσινα δάση μέ τά ψηλά ἔλατα καί τά πεῦκα, στά ἀπόκρημνα βράχια καί στίς κορυφές τῶν χιονισμένων βουνῶν μας. Τά παιδιά μας θά μποροῦν νά Δημιουργοῦν, σάν ἄξιοι συνεχιστές τῆς Φυλετικῆς παραδόσεως, μέσα σ' ἕνα Ἀπολλώνειο φυσικό περιβάλλον. Τά μάτια τους δέν θ' ἀντικρύζουν πελώρια τσιμεντένια κουτιά ἀλλά τό γαλάζιο οὐρανό καί τόν ξανθό Ἥλιο.

ΚΗΡΥΣΣΟΥΜΕ τήν ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΣΤΗ ΜΑΝΑ ΓΗ, ἐκεῖ ὅπου γυμνάζουμε τό σῶμα καί τή βούλησή μας, εὑρισκόμενοι σέ Ἁρμονία μέ τήν ἱερή Φύση καί μέ τό Αἷμα καί τούς θρύλους πού αὐτή φυλάει στά σωθικά της.

Η 29η ΜΑΪΟΥ 1453
Η ΜΕΓΑΛΗ ΙΔΕΑ
ΚΑΙ Ο ΝΕΟΣ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ

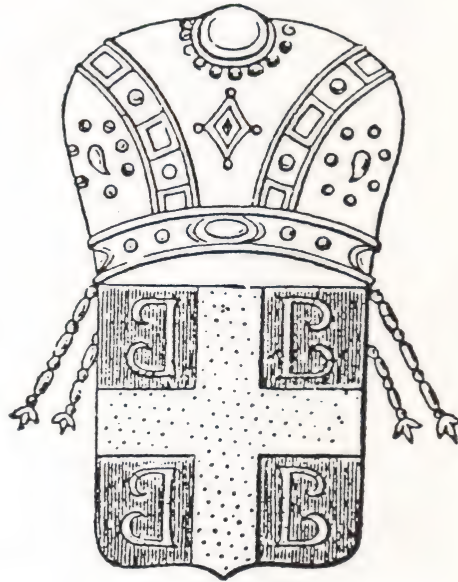
29 Μαΐου 1453. Ἡ Βασιλεύουσα, ἡ πρωτεύουσα τῆς χιλιόχρονης Ἑλληνικῆς Αὐτοκρατορίας πέφτει χτυπημένη ἀπό τόν βάρβαρο κατακτητή, ἀλλά ὄχι μόνον ἀπό τό βάρβαρο κατακτητή, ἀλλά καί ἀπό τήν δική της μεμψιμοιρία, ἀπό τήν ἡττοπάθεια τοῦ ἑβραιοκαλογερισμοῦ, ἀπό τό ἐσωτερικό μέτωπο πού εἶχαν κατορθώσει νά δημιουργήσουν μέσα στά σπλάχνα τῆς Αὐτοκρατορίας οἱ ἐχθροί τῆς Φυλῆς.

Σημαντικά γεγονότα, πού προηγήθησαν τῆς Ἁλώσεως καί πού πρέπει ὁπωσδήποτε νά ἀναφερθοῦν εἶναι τά ἑξῆς: Ὁ τορπιλισμός τῶν προσπαθειῶν τοῦ Αὐτοκράτορος Κων/νου Παλαιολόγου νά λύση τό θρησκευτικό ζήτημα καί νά ἐπιτύχη μέ αὐτόν τόν τρόπο βοήθεια ἀπό τήν Καθολική Δύσι. Ἐπικεφαλής σ' αὐτήν τήν κίνησι ἐναντίον τῶν σχεδίων τοῦ Παλαιολόγου ἦταν ὁ μετέπειτα πατριάρχης Γεννάδιος. Ἄλλο σημαντικό ἐπίσης γεγονός εἶναι ἡ προδοσία τῶν Γενουατῶν (;) ἐμπόρων στήν προσπάθεια τοῦ ἐμπρησμοῦ τοῦ Ὀθωμανικοῦ στόλου ἀπό γενναίους ὑπερασπιστές τῆς Αὐτοκρατορίας.

29 Μαΐου 1453, σέ μιά πολιτεία μέ πληθυσμό ἄνω τῶν 500.000 ἀνθρώπων, βρίσκονται μόνο 5.000 περίπου ἄνδρες γιά νά τήν ὑπερασπισθοῦν. Οἱ καλόγεροι κάνουν μετάνοιες στόν Γιαχβέ καί σάν σκουλήκια περιφέρονται μέσα στό ἑτοιμοθάνατο σῶμα τῆς Αὐτοκρατορίας καί σπείρουν τήν ἡττοπάθεια διαδίδοντας ὅτι ἡ Πόλις πρέπει νά πέση γιά νά πληρώση γιά τίς ἁμαρτίες της. Οἱ ἑβραῖοι ἔμποροι κάνουν ὑπολογισμούς γιά τίς χρυσές δουλειές, πού θά κάνουν μετά τήν πτῶσι τῆς Πόλεως στά χέρια τοῦ Τούρκου εἰσβολέα.

Μέσα σέ ὅλον αὐτό τό συρφετό, λίγοι γενναῖοι μέ Ἀρχηγό ἕναν Μεγάλο Αὐτοκράτορα, σφίγγουν στά κουρασμένα χέρια τους τά ἅρματά τους καί περιμένουν τήν Ἱστορία...

Τήν Ἱστορία πού γράφεται μέ χρυσά γράμματα ἐκεῖ, στή Πύλη τοῦ Ρωμανοῦ, ὅπου ὁ τελευταῖος Αὐτοκράτορας τῶν Ἑλλήνων σφραγίζει ἀνεξίτηλα μέ τό Αἷμα Του τό ὄνομά Του μέ τήν Αἰωνιότητα. Ἐκεῖ, στή Πύλη τοῦ Ρωμανοῦ, ὅπου ὁ Κων/νος Παλαιολόγος μέ τήν ἡρωϊκή του θυσία δίνει τήν τελευταία μάχη τῆς Αὐτοκρατορίας γιά τήν ὑπεράσπισι τῆς Ἀρχαίας Δόξας καί γιά τόν Πολιτισμό.

Τὸ οἰκόσημο τῶν Παλαιολόγων

Ἡ Πόλις πέφτει καί νύχτα φριχτή ἁπλώνεται γιά τέσσερους ὁλόκληρους αἰῶνες πάνω ἀπό τόν οὐρανό τῆς Ἑλλάδος. Ὁ Ἑλληνισμός σέρνεται δοῦλος τοῦ Ἀσιάτη ὑπανθρώπου καί τά Ἅγια Σύμβολα τῆς Φυλῆς μολεύονται ἀπό τόν Τοῦρκο δυνάστη. Σ' αὐτούς τούς τέσσερους σκληρούς αἰῶνες δέν ἦταν λίγοι ἐκεῖνοι, πού μέ πίστι στή καρδιά γιά τήν Δόξα καί τήν Τιμή τῆς Φυλῆς, ἐπῆραν τά βουνά προτιμῶντας νά ζήσουν Ἐλεύθεροι καί Ἕλληνες, προτιμῶντας νά ζήσουν σάν ἀγρίμια, παρά νά εἶναι νομοταγεῖς πολίτες τῆς Ὀθωμανικῆς Αὐτοκρατορίας. Σ' αὐτούς τούς τέσσερους σκληρούς αἰῶνες δέν ἦταν λίγοι ἐκεῖνοι, πού πῆραν τήν μεγάλη ἀπόφασι νά ζήσουνε σάν φυγόδικοι ἀντάρτες ἐπάνω στά άγιασμένα βουνά τῆς Ἑλληνικῆς Γῆς. Μά ὑπῆρχαν καί κάποιοι, πού προτίμησαν τήν συνδιαλλαγή μέ τόν κατακτητή ἀπό τήν ἀδούλωτη περηφάνεια. Πού προτίμησαν τήν εὔκολη ζωή τῆς ὑποταγῆς ἀπό τόν δύσκολο δρόμο τῆς ἀνταρσίας. Λέγουν σήμερα ὁρισμένοι ὅτι σωστά ἔκαναν ὅλοι αὐτοί, πού ἀποκτοῦσαν θέσεις καί ἀξιώματα μέσα στό Τουρκικό κράτος καί ὅτι ἐάν τό Ἔθνος εἶχε ἀκολουθήσει αὐτή τήν τακτική, σήμερα θά εἶχε διαδεχθεῖ τήν Ὀθωμανική Αὐτοκρατορία. Σ' ὅλους αὐτούς,

ἄλλους καλοπροαίρετους καί ἄλλους κακοπροαίρετους, θά ἀπαντήσω μέ τά ἑξῆς λόγια: Ὅτι Ἑλληνισμός, γιά μένα τουλάχιστον, χωρίς περηφάνεια δέν νοεῖται. Δέν μπορῶ νά ἐννοήσω πώς ἐξυπηρετεῖτο ὁ Ἑλληνισμός ἀπό ὅλους αὐτούς τούς ἀργυρώνητους λακέδες τῶν Ὀθωμανικῶν ὀντάδων, ὅταν Ἑλληνισμός εἶναι πάνω ἀπ' ὅλα περηφάνεια, Θάρρος Ἀδάμαστο, Ὄρθιο Μέτωπο, Τιμή, Καθῆκον. Μέ τήν ἴδια λογική ἄλλωστε, τοῦ ὅτι θά ἔπρεπε δηλαδή νά ἀλλωθῆ ἡ Ὀθωμανική Αὐτοκρατορία ἐκ τῶν ἔνδον, θά πρέπη νά δικαιολογήσουμε καί τούς Μηδίζοντας τῶν Περσικῶν Πολέμων, διότι καί αὐτοί θά μποροῦσαν νά ποῦν ὅτι σκοπός τους ἦταν νά γίνουν κάποια ἡμέρα ἡ ἄρχουσα τάξις τῆς Περσικῆς Αὐτοκρατορίας. Μᾶς λέγουν ὁρισμένοι ὅτι μέ τήν Ἐπανάστασι τοῦ 1821 κατεστράφη ἡ Ἑλληνική οἰκονομία καί ὅτι ὑπέστη ζημίαν ἡ θέσις τῶν Ἑλλήνων στό Τουρκικό κράτος. Μά πότε τέλος πάντων θά καταλάβουν ὅτι ἡ Ἱστορία τῶν Ἐθνῶν δέν γράφεται οὔτε μέ βάσι συμφέροντα Οἰκονομικά, οὔτε μέ γνώμονα αὐτή τή σιχαμερή νοικοκυρίστικη ἀντίληψι. Πότε θά καταλάβουν τέλος πάντων ὅτι τό πρῶτον καθῆκον τοῦ Ἕλληνος σέ ὅλες τίς ἐποχές, εἶναι τό καθῆκον τοῦ Στρατιώτη ἀπέναντι στή Σημαία του νά μήν δίδη ποτέ στό ἐχθρό «Γῆν καί Ὕδωρ».

Palaeologus

Τελικῶς μετά ἀπό χίλιες προσπάθειες καί πολλούς κόπους τό Ἔθνος ἀποτίναξε ἀπό πάνω του τόν ζυγό τῆς δουλείας καί ὁ Ἥλιος τῆς Ἐλευθερίας ἐφώτισε καί πάλι τήν Πατρίδα. Οἱ Ἕλληνες ἄρχισαν καί πάλι νά ἀποκτοῦν συνείδησι τῆς Ἀποστολῆς τους καί κατάλαβαν ὅτι ἔχουν καθῆκον νά ξαναπάρουν πίσω τίς Χαμένες Πατρίδες τοῦ Ἑλληνισμοῦ, νά δημιουργήσουν τήν Νέα Ἑλληνική Αὐτοκρατορία. Γιά ἑκατό περίπου χρόνια ὁ Ἑλληνισμός ὀνειρεύεται τήν Κόκκινη Μηλιά καί τήν Κωνσταντινούπολι, γιά ἑκατό περίπου χρόνια ὁ Ἑλληνισμός ὀνειρεύεται, δηλαδή εἶναι ἕνα Ζωντανό Ἔθνος. Ἡ Μεγάλη Ἰδέα γεμίζει τίς καρδιές τῶν Ἑλλήνων μέ πόθους γιά ἑκατό περίπου χρόνια μέχρι τό μοιραῖο ἔτος τοῦ 1922. Ἡ καταστροφή τῆς Μικρᾶς Ἀσίας τσακίζει τά φτερά τοῦ Ἑλληνισμοῦ, πού παρ' ὅλα αὐτά ἔχει ἀκόμα τήν δύναμι γιά ἐλπίδες καί ὄνειρα. Μά πιό μεγάλη καταστροφή εἶναι αὐτή πού ἀκολουθεῖ τήν στρατιωτική ἧττα, εἶναι ὁ δηλητηριασμός τῆς πνευματικῆς, πολιτικῆς καί κοινωνικῆς ζωῆς τοῦ λαοῦ μας ἀπό τίς νέες «ἰδέες». Ἑβραῖοι καί ἑβραιοκίνητοι «διανοούμενοι» δηλητηριάζουν τίς ψυχές τῶν Ἑλλήνων. Ἡ πολιτική γεμίζει ἀπό φιλελεύθερους ἀρνησιπάτριδες, πού συχνάζουν χωρίς ντροπή στούς προθαλάμους διαφόρων πρεσβειῶν. Οἱ ἑβραῖοι μπολσεβίκοι τῆς Θεσ/νίκης, ἐκμεταλευόμενοι τήν δυστυχία τοῦ λαοῦ, ἀρχίζουν νά ἀποκτοῦν ὀπαδούς μέσα στά λαϊκά στρώματα. Στή λογοτεχνία δέν κυριαρχεῖ πιά ὁ Μεγαλοϊδεατισμός τοῦ Κωστῆ Παλαμᾶ, ἀλλά ἡ θανατερή ἀγωνία τῶν μελαγχολικῶν ποιητῶν μέ τά χλωμά πρόσωπα. Ἡ Ἑλληνική κοινωνία σαπίζει ὅλο καί περισσότερο μέσα στούς νέους τρόπους.

29 Μαΐου 1983, 530 χρόνια ντροπῆς, ὁ Ἑλληνισμός ἀκόμα νεκρός. Ὡς πότε;

Ν.Γ. ΜΙΧΑΛΟΛΙΑΚΟΣ

— Εἷς ἐμοί μύριοι, ἐάν ἄριστος ᾖ.
ΗΡΑΚΛΕΙΤΟΣ

Η ΑΙΩΝΙΑ ΕΠΕΛΑΣΗ

Κάποτε, σέ ἀλλοτινούς καιρούς, πού ἡ μνήμη τους χάνεται στό Μέλλον, εἴχαμε ξεκινήσει ἀπ᾽ τόν καταυλισμό μας πρός ἄγνωστη κατεύθυνση. Ὁ καλύτερος ἀπό μᾶς ἦταν ὁ Ὁδηγός μας καί τοῦ εἴχαμε ὁρκιστεῖ αἰώνια πίστη. Οἱ φλόγες τοῦ Θεϊκοῦ Ἡράκλειτου εἶχαν πυρώσει τό ἀτσάλι πού κρατούσαμε. Οἱ Θεοί ἔγνεφαν καταφατικά καί περίμεναν τίς ψυχές τῶν πολεμιστῶν τοῦ Ἥλιου στό μαγεμένο βουνό τους. Ξεκινήσαμε πάνω σέ ἄγρια ἄλογα, μέ τόν ὅρκο μας βαθειά φυλαγμένο στήν καρδιά μας, μέχρι τά μύχια βάθη της, μέχρι τό Θάνατο πού δέν μᾶς φόβιζε. Καί φεύγαμε συνέχεια, στρατιές πολεμιστῶν μ᾽ ἕνα Πάθος ἱερό, πού δέν γνώριζε φραγμούς καί ὅρια.

Καί κύλησαν ἄπειροι Χρόνοι καί διαβήκαμε ἀπέραντους Τόπους ἀφήνοντας πίσω τήν παγωμένη Γῆ μας. Συντρόφους στήν πορεία μας εἴχαμε μεγάλους μαύρους Ἀητούς, πού ἡ σκιά τους σημάδευε τά ξερά βράχια στό πέρασμά μας. Προχωρούσαμε στίς πιό ψηλές κορυφογραμμές καί στίς πιό βαθειές χαράδρες, λυώνοντας τά ἑρπετά τῆς γῆς κι ἀφήνοντας πίσω μυριάδες κόκκαλα μικρόσωμων σκουρόχρωμων ἀνθρώπων κάποιας ἄγνωστης ράτσας, πού ᾽χαν προσπαθήσει νά μᾶς ἐμποδίσουν. Καί ὅλο προχωρούσαμε σπέρνοντας στό διάβα μας ροδόχρωμες Πυρκαγιές κι Ἀγάλματα. Καί πολλοί ἀπό μᾶς ἀφήσαν τά κορμιά τους στά ἔρημα μονοπάτια, μά ἡ ψυχή τους ἦταν ἕνα μέ τή δική μας καί μέ τήν ψυχή τῶν παιδιῶν τους. Καί πεθαίναμε ὅλοι σιγά-σιγά, μά ξαναζούσαμε μέσα στά κορμιά τῶν παιδιῶν μας, τῶν παιδιῶν μας πού ἦταν ΕΜΕΙΣ. Γιατί τό Αἷμα μας δέν μᾶς πρόδωσε ποτέ, γιατί τό Αἷμα πού πάντα κυλοῦσε βουίζοντας ἦταν ἡ ἀδιάσπαστη Συνέχεια.

Τώρα, σκαλίζουμε μέσα στήν ψυχή μας τίς μακρυνές μας μνῆμες, πού κυλοῦν στίς φουσκωμένες φλέβες μας μαζί μέ τό ζεστό Αἷμα. Εἴμαστε ΕΜΕΙΣ οἱ ἴδιοι μ᾽ ἕνα Edelweiss στό μέρος τῆς καρδιᾶς καί μιά ψυχρή λάμψη στά μάτια μας. Τότε, στό μακρυνό Μέλλον, εἴχαμε ἀφήσει στό διάβα μας μεγάλες σκοῦρες Αἱμάτινες κηλίδες, σημάδια ἀνεξίτηλα. Τώρα, ἡ Αἱμάτινη Μνήμη μᾶς κυκλώνει σάν ἀείροος ποταμός. Εἶναι τό αἰώνιο πεπρωμένο μας, εἶναι ἡ πορεία μας μέσα στή βαθειά νύχτα καί στόν κίνδυνο.

Τώρα, καί κάθε στιγμή ΕΠΕΛΑΥΝΟΥΜΕ, κάτω ἀπ᾽ τή μακρινή ἠχώ κάποιου γνώριμου ἀλπικοῦ ἐμβατηρίου, ΕΜΕΙΣ οἱ Ἱππότες τῆς Ζωῆς καί τοῦ Θανάτου, κάτοχοι τοῦ αἰώνιου μυστικοῦ τοῦ Ἀτσαλιοῦ, πού οἱ Θεοί μᾶς ἀπεκάλυψαν. Δέν ἔχουμε στήν ψυχή ἐλπίδα καί οἶκτο, μόνο μιά ἀθωότητα, καθαρή σάν τό λευκό ἀπάτητο χιόνι.

Τώρα, τά ἄλογα φρουμάζουν πάλι πολεμόχαρα κι ὁ ξανθός Βασιλιᾶς μας ὁ Ἥλιος στέλνει λαμπρές ζωηφόρες ἀκτίνες, πού δίνουν μορφή στά ξίφη μας κι ἁπλώνουν τίς ξεδιπλωμένες σημαῖες στά τέσσερα σημεῖα τοῦ ὁρίζοντα. Τώρα, ἐπελαύνουμε πάλι ΑΠ᾽ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΠΡΟΣ ΤΟ ΥΠΕΡΒΟΡΕΙΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ, ἰσχυροί καί ρωμαλέοι. ΞΕΚΙΝΟΥΜΕ γιά τή μακρυνή χαμένη Πατρίδα, γιά τόν Ἄχρονο Τόπο, ὅπου ΗΛΙΟΣ ΚΑΙ ΑΙΜΑ ΕΙΝΑΙ ΕΝΑ!

ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ ΓΕΡΜΑΝΟΣ

CEDADE

Τό CEDADE ('Ισπανικός Κύκλος Φίλων τῆς Εὐρωπαϊκῆς 'Ιδέας), ἱδρύθηκε τό 1970 στήν Βαρκελώνη καί ἐξαπλώθηκε σιγά - σιγά σέ ἀρκετές 'Ισπανικές, Εὐρωπαϊκές καί 'Αμερικανικές πόλεις. Σάν ἰδέα ὑπῆρχε ἀπό τό 1965, ὅταν μιά ὁμάδα νεαρῶν ἀπεφάσισαν νά συστηματοποιήσουν τόν ἀγῶνα τους ἐναντίον τῆς πνευματικῆς καί ὑλικῆς παρακμῆς τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ πολιτισμοῦ. 'Από τό 1970, πρόεδρός του ἦταν ὁ Jorge Motta, πού τόν διαδέχθηκε κατά τό 1978 ὁ Pedro Varela. Χάρις στήν δύναμι, τίς συνεισφορές καί τήν συνεχῆ ἐργασία τῶν ἀγωνιστῶν του, τό CEDADE μετετράπη ἀπό μία ἄσημη ὀργάνωσι σ' ἕναν ἰσχυρό ὀργανισμό.

ΟΙ ΣΤΟΧΟΙ:

Τό CEDADE ἔχει δημιουργηθῆ καί καθοδηγεῖται ἀπό νεαρούς ἀνθρώπους πού ἀποσκοποῦν στό νά δώσουν μία ἀπάντησι, κατά πλήρη καί ὁλοκληρωμένο τρόπο, σέ ὅλα τά προβλήματα τῆς ἐποχῆς μας, εἴτε εἶναι φιλοσοφικά, καλλιτεχνικά, ἠθικά, πολιτικά, κοινωνικά καί οὕτω καθ' ἑξῆς, μέσω τῆς δημιουργίας ἑνός νέου τύπου ἀνθρώπου, βασισμένου στήν φυσική, πνευματική καί ψυχική ἁρμονία. Πρόκειται γιά μιά ἐπανάστασι πού μπορεῖ νά μεταμορφώση τόν κόσμο μας. 'Η ἀποστολή τοῦ CEDADE εἶναι νά συντονίση, νά ὀργανώση, νά ἐπιλέξη καί νά ἐκπαιδεύση κατά τόν καλύτερο τρόπο τήν νεολαία καί τήν κοινωνία προσφέροντας τά ἀναγκαῖα μέσα γιά δρᾶσι.

Γιά τήν ἐξάπλωσι τῆς ἰδεολογίας, τό CEDADE διαθέτει δικό του ἐκδοτικό τμῆμα μέσω τοῦ ὁποίου κυκλοφορεῖ συνεχῶς βιβλία καί κάθε εἴδους ἔντυπα πού προάγουν τήν ἰδεολογία. Δέν ἐξαρτᾶται οἰκονομικῶς ἤ πολιτικῶς ἀπό καμμία «ὁμάδα πιέσεως» καί κατά συνέπεια ὅλες του οἱ προσπάθειες ὀφείλονται στούς ἀγωνιστές του. Τά μέλη του εἶναι κυρίως νέοι καί ἔχουν ἤδη σχηματοποιήσει μία ἠθική καί ἕνα τρόπο ἀγῶνος ἐναντίον τῶν πολιτικολόγων, τῶν ἐπαγγελματιῶν, τῶν ἀλητῶν καί ὅλων ὅσων ἔρχονται σέ ἀντίθεσι μέ τίς ἀρχές του. 'Αντίθετα μέ ὅλους αὐτούς ὁ ἀγωνιστής τοῦ CEDADE ὀφείλει νά διακρίνεται γιά τή δύναμι τοῦ πολιτιστικοῦ καί ἰδεολογικοῦ προσηλυτισμοῦ, καί νά ἀποκτᾶ συνεχῶς δυνάμεις ἀπό τήν γνῶσι τοῦ γιατί καί πότε πρέπει νά ἀγωνίζεται.

ΤΑ ΜΕΛΗ:

Μέλη εἶναι ὅλοι ἐκεῖνοι πού ἀποστολή τους εἶναι ἡ ἐκπλήρωσις τοῦ κοινοῦ σκοποῦ, κατά τό μέτρο τῶν ἀτομικῶν βεβαίως δυνατοτήτων τους. Τά μέλη ἐπιπλέον διαθέτουν εἰδική κάρτα καί ὑποχρεοῦνται σέ τακτική συνδρομή. 'Εκεῖνοι πού δέν διαθέτουν κάρτα δέν εἶναι καί μέλη τοῦ CEDADE.

Ο ΕΘΝΙΚΟΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ:

Οἱ ἀγωνιστές τοῦ CEDADE ἀποδέχονται μέ ὑπερηφάνεια τήν τιμή νά θεωροῦνται διάδοχοι τῶν ἀνθρώπων, πού πραγματοποίησαν την 'Επανάστασι τοῦ XX αἰῶνος. 'Εάν εἶναι ἀληθές τό γεγονός ὅτι ἡ πραγματική ἰδεολογία τοῦ CEDADE βασίζεται σ' αὐτήν πού ἐδημιούργησαν οἱ 'Επαναστᾶτες τοῦ XX αἰῶνος, τότε εἶναι ἐπίσης ἀληθές τό γεγονός ὅτι τελειοποιήθηκε καί ἐξελίχθηκε. Οἱ ἱστορικές προκαταλήψεις καί οἱ ἀδυναμίες τῆς ἐποχῆς μας δέν μᾶς ἀφοροῦν. Αὐτό σημαίνει πώς ἀποδεχόμεθα καθ' ὁλοκληρίαν ὅλα ὅσα ἔκαναν τήν 'Εθνικοσοσιαλιστική 'Επανάστασι τήν μοναδική ἀληθινή ἐπανάστασι τοῦ αἰῶνος μας, δηλαδή:

— 'Αγῶνα γιά τήν ἀπελευθέρωση ἀπό τήν τυραννία τοῦ Χρήματος καί τῶν μεγάλων Κεφαλαίων.

— Δημιουργία μιᾶς ἰδεαλιστικῆς κοινότητος καί ἄρνησι τοῦ ἐπηρεασμένου ἀπό τόν 'Εβραϊσμό, ὑλισμοῦ.

— Πίστι στίς ἰδέες τοῦ Κράτους, τοῦ Σοσιαλισμοῦ, τοῦ 'Εθνικισμοῦ καί τοῦ Φυλετισμοῦ.

— 'Αντικατάσταση τοῦ ἰδεώδους τοῦ Χρυσοῦ, πού κυριαρχεῖ στίς οἰκονομίες τῶν ἐθνῶν, μέ τό ἰδεῶδες τῆς 'Εργασίας.

— Προαγωγή καί προάσπισι νέων πολιτιστικῶν ἀξιῶν, πού ἐπωφελοῦνται ἀπ' ὅτι καλύτερο καί εὐγενέστερο ἔχει νά ἐπιδείξη ἡ Εὐρωπαϊκή παράδοσις.

— Προαγωγή τῆς Τέχνης σέ κάθε της μορφη, σάν ἀνώτατη ἀνθρώπινη ἔκφρασι.

— Προάσπισι τῶν ἀξιῶν τῆς προσωπικότητος καί τοῦ χαρακτῆρος, τῆς ἀξιοπρεπείας καί τῆς εὐγενείας τοῦ 'Ανθρώπου καί τῆς ὑγιοῦς, φυσικῆς καί πνευματικῆς ἐκπαιδεύσεως τῆς νεολαίας.

— Σοσιαλιστική πολιτική, πού ἀποσκοπεῖ στό νά ἐξαφανίση τό κοινωνικό χάος, τήν ἀναταραχή, τίς ἀδικίες καί τίς ἀνωμαλίες πού ἐδημιούργησε ἡ ἀστική νοοτροπία καί οἱ καπιταλιστικές ἤ κομμουνιστικές «δημοκρατίες».

— Ἄρνησι τῆς πάλης τῶν τάξεων διά τῆς ἀντιπαραθέσεως τῆς ἀνωτέρας ἰδέας τῆς λαϊκῆς κοινότητος.

— Θεμελίωσι μιᾶς κοινωνίας βασιζομένης στήν ἀνθρώπινη ἀξία, στήν ἐργασία, τήν ἰσχυρή θέλησι καί τήν ἀφοσίωση τοῦ ἀτόμου καί ὄχι στήν ταξική ἀντίληψι τοῦ Χρήματος, τῆς κοινωνικῆς θέσεως καί οὕτω καθ' ἑξῆς.

— Δημιουργία μιᾶς πραγματικῆς Εὐρωπαϊκῆς Πολιτείας πού θά στοχεύη στίς ὑψηλότερες σφαῖρες τῆς 'Υπάρξεως, σέ ἀντιπαράθεσι μέ τό σύγχρονο καί παντοδύναμο δημοκρατικό, μαρξιστικό καί ἀστικό κόσμο.

'Επιμέλεια: Γ. 'Ηλιόπουλος

ΟΙ ΑΞΙΕΣ, ΤΟ ΕΘΝΟΣ ΚΑΙ Ο ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ

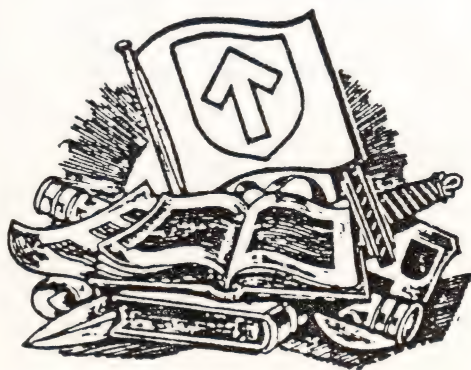
Στό προηγούμενο ἄρθρο μας, σκιαγραφήσαμε ἐν συντομία τήν ἔννοια τῶν ὅρων Κράτος - Σύστημα - Πολιτεία καί θέσαμε τούς ὅρους αὐτούς σέ μιά ἀλληλουχία. Κατά τήν ἔρευνά μας αὐτή εἰσαγάγαμε ἐπίσης καί ἄλλους κοινόχρηστους ὅρους, τούς ὁποίους θέσαμε σέ μιά ἀλληλεξάρτηση, ἀποδίδοντάς τους ἕνα συγκεκριμένο ἐννοιολογικό περιεχόμενο. Οἱ ὅροι αὐτοί, ἦσαν οἱ ἀκόλουθοι: Ἄτομο - Πολίτης - Λαός. Πέραν ὅμως τῶν ἀνωτέρω, πλέον σημαντικοί καί οὐσιώδεις εἶναι ἐκεῖνοι οἱ ὅροι μέ τήν εἰσαγωγή τῶν ὁποίων ὁλοκληρώσαμε τό προηγούμενο ἄρθρο μας καί πού τό περιεχόμενό τους θά μᾶς ἀπασχολήσει περισσότερο στό παρόν. Δηλαδή οἱ Ἀξίες καί ὁ Πολιτισμός. Στήν εἰσαγωγή τῶν τελευταίων αὐτῶν ὅρων ὡδηγηθήκαμε ἀπό τήν θέση τεσσάρων θεμελιωδῶν ἐρωτημάτων στά ὁποῖα ὀφείλουμε νά ἀπαντήσουμε, καθώς καί ἀπό τή βασική μας παραδοχή ὅτι τό «σύστημα» εἶναι ἁπλῆ προβολή στόν κοινωνικό χῶρο τῆς κοσμοθεωρητικῆς στάσης πού διαμορφώνει κάθε λαός κατά τήν πορεία του μέσα στό Ἱστορικό γίγνεσθαι.

Ἀλλά γιατί οἱ Ἀξίες καί ὁ Πολιτισμός εἶναι ἔννοιες πού ὑπερβαίνουν κατά τήν οὐσία καί τό περιεχόμενο τίς ἔννοιες Κράτος - Σύστημα - Πολιτεία; Διότι ἐκτείνονται διαχρονικά μέσα στό Ἱστορικό γίγνεσθαι, ἔχουν μιά ἀδιάπτωτη συνέχεια καί ἑνότητα καί δέν χαρακτηρίζουν μιά συγκεκριμένη ἱστορική περίοδο μέ τά ἐπί μέρους κοινωνικά καί πολιτικά γνωρίσματά της. Ἐπίσης, διότι ἀναφέρονται στήν ὅλη κοσμοθεωρητική στάση ἑνός λαοῦ καί ὄχι μόνον στήν κοινωνική, οἰκονομική καί πολιτική ὀργάνωση τῆς ζωῆς του. Οἱ πολιτιστικές ἀξίες ἑνός λαοῦ, θεωρούμενες στή διαχρονική τους πορεία, ὁρίζουν τή στάση τοῦ ἀνθρώπου, κυρίως ἔναντι τοῦ κοσμολογικοῦ καί ὀντολογικοῦ προβλήματος, δηλαδή ὁρίζουν τή θέση του ἔναντι τοῦ ἐρωτήματος πού ἐγείρεται στήν περιοχή τῆς ὀντολογίας: «Ποιός εἶναι ὁ λόγος τῆς παρουσίας μου στόν κόσμο;». Ἀντίθετα, ἡ ἐφαρμογή τῶν ἀρχῶν τοῦ συστήματος στήν ὑλική ζωή τῆς κοινωνικῆς ὁμάδας, δηλαδή ἡ ἐνάσκηση τῆς κρατικῆς ἐξουσίας, σκοπεύει στήν ὀργάνωση τῶν ὑλικῶν συνθηκῶν ζωῆς τοῦ λαοῦ στά πλαίσια μιᾶς συγκεκριμένης κοινωνικῆς πραγματικότητας. Πρέπει νά εἶναι ὅμως αὐτή ἡ ὀργάνωση τῶν ὑλικῶν ὅρων ζωῆς αὐτοσκοπός γιά τό Κράτος; Ἀδίσταχτοι ἀπαντᾶμε πώς ὄχι. Γιά μᾶς, τό Σύστημα, τό Κράτος καί ἡ Πολιτεία δέν εἶναι παρά μέσα στήν ὑπηρεσία ἑνός ἀνώτερου σκοποῦ, στήν ὑπηρεσία μιᾶς ἱστορικῆς, διαχρονικῆς πραγματικότητας πού τά περικλείει, τά σημασιοδοτεῖ καί φυσικά τά ὑπερβαίνει. Καί ἡ πραγματικότητα αὐτή εἶναι ἡ πολιτιστική δημιουργία τοῦ λαοῦ ἡ ὁποία ἐκτείνεται διαχρονικά μέσα στό Ἱστορικό γί-

γνεσθαι καί ὑπερβαίνει τή θέληση καί τή ροπή μιᾶς ὁρισμένης ἐποχῆς. Ἔτσι τό Κράτος, ὀφείλει νά ὀργανώνει τήν κοινωνική, οἰκονομική καί πολιτική ζωή τοῦ λαοῦ, δηλαδή τήν ὑλική ζωή του κατά τέτοιο τρόπο, ὥστε νά προάγεται ἐν χρόνω, ἡ ἰδιαίτερη πολιτιστική του δημιουργία.

Ὅπως ἡ ἐξέλιξη στή Φύση προϋποθέτει τήν ποικιλία καί τήν διαφοροποίηση τῶν ζωϊκῶν μορφῶν, ἔτσι καί ἡ πολιτιστική ἀνέλιξη προϋποθέτει τήν ἀνομοιομόρφία καί τήν ὁλοένα ἐκλεπτυνόμενη διαφοροποίηση λαῶν καί ἀνθρώπων. Ὅμως ἡ διαφοροποίηση αὐτή βαίνει κλιμακωτά καί ἐκλεπτύνεται ἐξελικτικά ἀπό τό κατώτερο ἐπίπεδο μιᾶς ὁμοιόμορφης καί ἑνιαίας ἀνθρωπότητας ὅπου ἀγνοοῦνται ἐντελῶς οἱ διαφορισμοί καί ἡ ποικιλομορφία, ἐπίπεδο πού χαρακτηρίζει τόν μαζάνθρωπο, πρός τό ἀνώτερο σημεῖο τῆς ἐξατομικεύσεως ὅπου ἀνθίζει ἡ ὑπέροχη προσωπικότητα τοῦ ἐκλεκτοῦ Δημιουργοῦ. Ὁ πρῶτος ἀναβαθμός σ' αὐτή τήν κλιμάκωση ἔχει προβλεφθεῖ ἀπό τήν ἴδια τή φύση ἡ ὁποία διέκρινε τούς ἀνθρώπους σέ φυλές, πού κάθε μιά ἔχει ἰδιαίτερα χαρακτηριστικά γιά νά διακρίνεται ἀπό τίς ἄλλες. Ἀργότερα, προβάλλει στήν Αὐγή τῆς Ἱστορίας μία νέα ἀνώτερη μορφή διαφοροποιήσεως ἀλλά ταυτοχρόνως καί κοινωνικῆς συμβιώσεως, πού χαρακτηρίζεται ἀπό τόν διαφορισμό ἀνθρώπων τῆς ἴδιας φυλῆς, δηλαδή τή δευτερογενῆ διαφοροποίηση λαῶν κατά τά ἤθη καί τίς παραδόσεις. Ὁ δεύτερος αὐτός ἀναβαθμός στήν πολιτιστική ἀνέλιξη εἶναι τό Ἔθνος, πού εἶναι τό ἐξαίσιο Ἱστορικό τέκνο τοῦ Ἀνθρώπου πού παλεύει νά γίνη Δημιουργός.

Τό Ἔθνος εἶναι ὁ ἱστορικός φορέας τῆς ἰδιαίτερης πολιτιστικῆς κληρονομιᾶς καί δημιουργίας ἑνός λαοῦ, πού ἔχει συνείδηση τῆς ἀδιάπτωτης συνέχειας καί ἑνότητας τῆς πολιτιστικῆς του ἀνελίξεως μέσα στό χρόνο. Καί ἐπειδή τό Κράτος ὀφείλει νά ὀργανώνει καί νά προάγει ἐν χρόνω τήν ἰδιαίτερη πολιτιστική δημιουργία ἑνός λαοῦ, τό Κράτος, ὀφείλει νά ὑπηρετεῖ τό Ἔθνος. Παράλληλα, ἡ δέσμη ἀρχῶν πού ὁρίζει τό Σύστημα, δέν μπορεῖ παρά νά ἐκπορεύεται ἀπό τήν συνισταμένη θέλησῃ τοῦ Ἔθνους γιά πολιτιστική καταξίωση. Τότε, κύριο μέλημα τῆς Πολιτείας εἶναι νά προετοιμάσει πολῖτες ἄξιους νά προάγουν τήν πολιτιστική δημιουργία τοῦ Ἔθνους.

Συνοψίζοντας θά λέγαμε τά ἑξῆς:

Τό Ἔθνος, εἶναι ὁ λαός, ἰδωμένος ὅμως διαχρονικά στήν ἱστορική του πορεία σάν ἰδιαίτερη πολιτιστική παρουσία, σάν φορέας καί δημιουργός πολιτισμοῦ. Τό Ἔθνος δέν εἶναι ἰδεατό σχῆμα, ἀλλά ἱστορική πραγματικότητα ἁπτή καί ἄθικτη. Ἡ κρατική ἐξουσία εἶναι τό μέσον γιά τήν ταυτόχρονη βελτίωση ὅλων τῶν ἀτόμων τῆς κοινωνικῆς ὁμάδας καί τήν ἀνύψωσή τους σέ πολῖτες.

Κάθε πολίτης, διά τοῦ Ἔθνους, ἀποκτᾶ ἱστορική ταυτότητα, διότι μέσω αὐτοῦ ἐντάσσεται στό Ἱστορικό γίγνεσθαι κι ἔτσι μετέχει τῆς πολιτιστικῆς δημιουργίας.

Κύριο μέλημα τῆς Πολιτείας, εἶναι ἡ παροχή πρός τούς πολῖτες Παιδείας καί Καλλιέργειας, ὥστε νά συνειδητοποιήσουν τόν πολιτιστικό τους προορισμό κι ἔτσι νά προάγουν τήν πολιτιστική δημιουργία τοῦ Ἔθνους.

Νομίζουμε ὅμως πώς ἦρθε ἡ στιγμή νά δώσουμε τήν ὀφειλόμενη ἀπάντηση στά τέσσερα θεμελιώδη ἐρωτήματα πού ἐγείραμε στό προηγούμενο ἄρθρο μας, ἀπάντηση πού ἄλλωστε γίνεται φανερή ἀπό ὅσα διεξήλθαμε μέχρι τώρα. Καί ἄς ὁδεύσουμε ἀντίστροφα:

1ον: Ἡ ἀξία πού θά ὁριοθετήσει τήν κοινή προοπτική στήν πολιτική ζωή τῆς κοινωνικῆς ὁμάδας, ὥστε νά μή φθαρεῖ τό Κράτος ἀπό τήν αὐθαιρεσία τῶν ἐπί μέρους ὀργάνων του καί νά παραμείνει εὐνομούμενος ὁ κοινωνικός σχηματισμός, δέν εἶναι ἄλλη ἀπό τό Ἐθνικό Ἰδεῶδες πού ἐπιβάλλει στούς πολῖτες κοινό πολιτιστικό προορισμό.

2ον: Ἡ προσήλωση στό Ἐθνικό Ἰδανικό θά ἐνεργοποιήσει τά μέλη τῆς κοινωνικῆς ὁμάδας πρός τήν κατεύθυνση τῆς κοινωνικῆς

καί πολιτικῆς τους εὐθύνης, δηλαδή ἡ συνειδητοποίηση τοῦ πολιτιστικοῦ τους προορισμοῦ θά τά βοηθήσει ν' ἀνυψωθοῦν ἀπό ἄτομα σέ πολῖτες.

3ον: Τά μέλη τῆς κοινωνικῆς ὁμάδας πού θά ἀσκήσουν τήν κρατική ἐξουσία θά πρέπει πρωτίστως νά διαπνέονται ἀπό αἴσθημα εὐθύνης καί πνεῦμα θυσίας ἔναντι τοῦ καθήκοντος τό ὁποῖο ἐπιτελοῦν. Ἡ συνειδητοποίηση τῶν δεσμῶν τους μέ τό ἔθνος καθώς καί ἡ ἔνταξη τοῦ ἀτομικοῦ τους πεπρωμένου στόν εὐρύτερο πολιτιστικό τους προορισμό, ἔνταξη πού πραγματοποιεῖται μέ τήν ἀγωνιστική ἐμβίωση τοῦ Ἐθνικοῦ Ἰδανικοῦ, ἀποτελεῖ καθοριστικό κριτήριο ἐπιλογῆς καί ἀνυψώνει τά μέλη αὐτά σέ ἐκλεκτούς ταγούς τοῦ λαοῦ στό δρόμο τῆς πολιτιστικῆς του δημιουργίας.

4ον: Τό κριτήριο πού καθορίζει τό «καλό καί τό ὠφέλιμο» γιά τήν κοινωνική ὁμάδα, εἶναι ἡ προαγωγή τοῦ ἐθνικοῦ συμφέροντος.

Θά ἐπιθυμούσαμε ὅμως στό σημεῖο αὐτό νά ἀποσαφηνίσουμε τό νόημα τοῦ Ἐθνικοῦ Ἰδανικοῦ, ὥστε νά γίνει περισσότερο ἁπτό. Βιώνω τό Ἐθνικό Ἰδανικό, σημαίνει πώς πιστεύω στήν ἀξία τῆς ἰδιαίτερης πολιτιστικῆς προσφορᾶς τοῦ Ἔθνους μου μέσα στό Ἱστορικό γίγνεσθαι κι ἀγωνίζομαι συνειδητά νά διατηρήσω καί νά προαγάγω αὐτή τήν ἰδιάζουσα, ξεχωριστή, ἀλλοιώτικη ἀπό τίς ἄλλες πολιτιστική μου ταυτότητα. Σημαίνει ἀκόμα πώς αἰσθάνομαι ὅτι θέλω νά ἀγωνιστῶ γιά νά συνεχίσω τήν ἰδιαίτερη πολιτιστική πορεία τοῦ Ἔθνους μου μέσα στήν Ἱστορία καί πώς συμμερίζομαι συνειδητά αὐτό μου τό αἴσθημα.

Ὁρίζοντας προηγουμένως τό Ἔθνος, εἴπαμε πώς ἀποτελεῖ τόν ἱστορικό φορέα τῆς ἰδιαίτερης πολιτιστικῆς κληρονομιᾶς καί δημιουργίας ἑνός λαοῦ. Ἡ ἁρμονική σύνθεση τῆς καθ' ἕκαστον πολιτιστικῆς δημιουργίας κάθε εὐρωπαϊκοῦ Ἔθνους στόν ἑνιαῖο φυλετικό καί πολιτιστικό τους φορέα, ἀποτελεῖ τόν πολιτισμό τῆς Ἀρίας Φυλῆς, ὁ ὁποῖος ἐκτυλίσσεται χιλιάδες χρόνια τώρα στήν Γῆ τῶν πατέρων μας, τήν Εὐρώπη καί ὁ ὁποῖος μέ τή σειρά του ἀποτελεῖ τήν ἀνώτερη ἐκδήλωση τοῦ Ἀνθρώπινου Πολιτισμοῦ. Ἡ δική μας ἀντίληψη γιά τή ζωή καί τόν Κόσμο μᾶς ὁδηγεῖ στήν θεώρηση, ὅτι τά ἔθνη εἶναι τά ζωτικότερα καί δυναμικώτερα κύτταρα πολιτιστικῆς ἀνελίξεως. Κι ἀκόμη, ὅτι εἶναι τά σημαντικότερα ὑποκείμενα ἱστορικῶν πράξεων, πρᾶγμα πού ἀποδεικνύεται ἄλλωστε καί ἀπό τήν συσσωρευμένη ἱστορική ἐμπειρία. Κάθε νέα ἔκφραση τοῦ πολιτισμοῦ, γεννιέται καί ἀκμάζει σέ κάποιο ἔθνος, κάποια ἐποχή. Μέσω τῆς Ἱστορικῆς παρουσίας τῶν Ἐθνῶν, ἐκδηλώνεται ἡ πολιτιστική μας δημιουργία. Τό Ἔθνος ὑποφώσκει στήν Ἱστορία, τή στιγμή πού μιά ὁμάδα ἀνθρώπων μέ κοινές φυλετικές καταβολές συλλαμβάνει, συνειδητοποιεῖ καί ἀποδέχεται ἀξίες πού ξεπερνοῦν τό ἐπίπεδο τῶν βιοτικῶν ἀναγκῶν καί τά ἔνστικτα ἀναπαραγωγῆς καί αὐτοσυντηρήσεως, δηλαδή ἀπό τή στιγμή πού θέτει τό θεμελιῶδες ἐρώτημα «ποιός εἶναι ὁ λόγος τῆς παρουσίας μου στόν κόσμο;». Τότε προβιβάζεται ἀπό ἀγέλη τῆς Φύσεως σέ Ἔθνος τῆς Ἱστορίας καί προσπαθῶντας νά ἀπαντήση στό ἀγωνιῶδες ἐρώτημα δημιουργεῖ πολιτιστικές ἀξίες. Ἔτσι τά Ἔθνη καταξιώνονται σέ λίκνα τοῦ πολιτισμοῦ.

Τό Ἔθνος, σάν θεματοφύλακας καί προαγωγός μιᾶς ἰδιαίτερης πολιτιστικῆς δημιουργίας, ὑπερέχει ἑνός ἑκάστου ἀτόμου - μέλους τῆς ἐθνικῆς κοινωνίας, διότι ἔχει ρίζες πού βυθίζονται στό παρελθόν καί κλώνους πού ὁδεύουν στό μέλλον, δηλαδή ἐπεκτείνεται διαχρονικά μέσα στήν Ἱστορία, ἐκπληρώνοντας ἔτσι τό αἴτημα γιά ἀδιάπτωτη συνέχεια καί ἑνότητα τῆς πολιτιστικῆς ζωῆς τοῦ λαοῦ. Ἐπίσης ὑπερέχει τοῦ ἀτόμου, διότι συνενώνει σ' ἑνιαῖο πολιτιστικό φορέα τόν ἐπί μέρους δυναμισμό καθ' ἑνός μέλους τῆς ἐθνικῆς κοινωνίας, ὥστε νά εἶναι δυνατή ἡ ἐπίτευξη ἔργων πολιτισμοῦ πού ἕνα μόνο ἄτομο θά ἀδυνατοῦσε πρακτικά νά ἐπιτελέση. Ἔτσι τό Ἔθνος εἶναι τό φυσικό λίκνο ὅπου ἀνθίζουν τά ἐξαιρετικά ἄτομα πού ἔχουν συνειδητοποιήσει τόν πολιτιστικό τους προορισμό, εἶναι ἡ ἐξαίσια ζύμη, «τό μαγερειό» ὅπου πλάθονται οἱ ἐκλεκτοί ἄνθρωποι πού θά ὁρίσουν τή ζωή καί τόν κόσμο κατά τή θέλησή τους κι ἔτσι θά γίνουν τελικά Θεοί καί Δημιουργοί. Τό Ἔθνος εἶναι τό πυρωμένο ἀμόνι τῆς Ἱστορίας ὅπου σφυρηλατοῦνται οἱ Δημιουργοί. Τό Ἔθνος εἶναι τό πεδίο ὁλοκληρώσεως τῶν ἐκλεκτῶν. Καί ὁ Πολιτισμός, αὐτό τό ἐκλεκτό ἄνθος τῆς ἀνθρώπινης προσπάθειας, γεννήθηκε ἀπό τήν

ἁρμονική σύνθεση τῶν ἐπί μέρους ἐθνικῶν πολιτισμῶν σέ μία ὁλότητα πού αἰώνια ἀναζητᾶ τήν ἑνότητά της μέ τόν κόσμο.

Συναντήσαμε ὅμως δύο φορές στήν πορεία μας ἕνα θεμελιῶδες ἐρώτημα πού ἔχει τήν πηγή του στήν περιοχή τῆς ὀντολογίας. Τό ἐρώτημα αὐτό τό ὁποῖο θέτει ὁ ἄνθρωπος στόν ἑαυτό του αἰῶνες τώρα καί πού τό θεωροῦμε σάν τήν ἀφετηρία τῆς πολιτιστικῆς Δημιουργίας τῆς ᾿Αρίας Φυλῆς εἶναι, «ποιός ὁ λόγος τῆς παρουσίας μου στόν κόσμο;» Στό λυκαυγές τοῦ ᾿Αρίου Πολιτισμοῦ, ὑποφώσκει ἤδη ἡ μεγαλόπρεπη ἀπάντηση: ῾Ο λόγος τῆς παρουσίας τοῦ ᾿Ανθρώπου στόν Κόσμο εἶναι νά γίνει διά μέσου ἑνός κάλλιστου καί ἀτελεύτητου ἀγῶνα, ἥρωας καί ἡμίθεος καί ἀπό ἥρωας νά γίνει Θεός, δηλαδή ἐκλεκτός Δημιουργός, δηλαδή νά ἑρμηνεύσει, νά αἰσθανθεῖ καί νά ὁρίσει τή Ζωή καί τόν Κόσμο κατά τήν ὑπέροχη θέλησή του, νά τόν ἀναπλάσει χαράσσοντάς τον μέ τά σημάδια τῆς δικῆς του ταυτότητας, νά μιλήσει τή μυστική του γλῶσσα, νά δεθεῖ μαζί του μ᾿ ἀκατάλυτα δεσμά μή περιφρονῶντας κανένα ἀπό τά αἰνίγματά του καί νά μεθέξει ἔτσι τοῦ κάλλους τῆς Κοσμικῆς ῾Αρμονίας. Κι ἀκόμη, λόγος τῆς παρουσίας του στόν Κόσμο, εἶναι ἡ ὑπεράσπιση αὐτῆς τῆς ῾Υπέροχης Δημιουργίας του μέ πάθος, ὡς τήν αἰωνιότητα.

Τήν ξεχωριστή αὐτή διηνεκῶς ἐκτιλισσόμενη Δημιουργία τήν βαφτίσαμε ᾿Ανθρώπινο Πολιτισμό. Καί τίς πιό δυνατές, ἄφθαρτες καί ἀναλοίωτες ἐκφράσεις της, πού ἡ φωτεινή τους ἀνταύγεια χαράσσει τό στερέωμα τῆς ῾Ιστορικῆς μας ζωῆς στό βιολογικό, τό διανοητικό, τό ἠθικό καί τό αἰσθητικό πεδίο, τίς ὀνομάζουμε ᾿Αξίες. Δέν ξέρουμε ποιά εἶναι ἡ κοσμοαντίληψη πού ὁρίζει τόν τρόπο ζωῆς ἄλλων φυλῶν, πάνω στή Γῆ ἤ ἔξω ἀπ᾿ αὐτήν. Ξέρουμε ὅμως ὅτι ἡ κοσμοθεωρητική στάση πού μόλις περιγράψωμε, ὁριοθετεῖ τόν τρόπο ζωῆς τῆς φυλῆς μας ἀπό τούς προ-ὁμηρικούς χρόνους ὡς τόν καιρό μας. Ἔτσι μποροῦμε νά ποῦμε μέ βεβαιότητα: Εἴμαστε μιά Φυλή Δημιουργῶν!

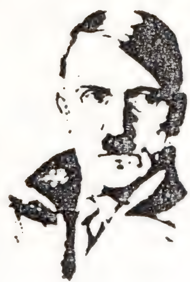
῾Ο τρόπος ζωῆς τόν ὁποῖο ὑλοποίησε καί ἐνσάρκωσε ὁ Ἄριος Ἄνθρωπος ἀπό τήν χαραυγή τῆς ῾Ιστορίας ὡς τίς μέρες μας, εἶναι ὁ τρόπος ζωῆς πού ἔθρεψε καί προήγαγε τόν πολιτισμό, κι ἔχει μιά ἀδιάπτωτη συνέχεια καί ἑνότητα μέσα στόν ἱστορικό χρόνο. Τά ῾Ομηρικά Ἔπη, ἡ ῾Ελληνική Φιλοσοφία, ἡ Τραγωδία, ὁ Μέγας ᾿Αλέξανδρος, ὁ ᾿Ιούλιος Καῖσαρ, ὁ Πλωτῖνος, ἡ ῾Υπατία, ὁ ᾿Ιουλιανός, ὁ Πλήθων ὁ Γεμιστός, ὁ Κωνσταντῖνος ὁ Παλαιολόγος, ἡ ᾿Αναγέννηση, οἱ Γερμανοί ᾿Ιδεαλιστές, ὁ μέγας Ναπολέων, ὁ μέγας Φρειδερῖκος, ὁ Κολοκοτρώνης, ἦσαν ἐκδηλώσεις αὐτῆς τῆς ἴδιας κοσμοθεωρητικῆς στάσης ξεχωριστῶν ἀνθρώπων καί λαῶν πού ὑπεράσπισαν καί προήγαγαν τίς πολιτιστικές ἀξίες.

Στόν αἰῶνα μας, ὁ ᾿Εθνικοσοσιαλισμός ἀπεκάλυψε καί ἀποθέωσε αὐτό τό ἴδιο πρότυπο ζωῆς μέ τίς τόσο μακρινές καταβολές, τήν ἐπίμονη κληρονομικότητα καί τίς ἄφθαρτες ρίζες καί τό προσάρμοσε μέ τρόπο θαυμαστό στίς ἀπαιτήσεις τῆς ἐποχῆς μας. ῾Ο ἐθνικοσοσιαλισμός στάθηκε ὁ πιστός ὑπέρμαχος τῆς πολιτιστικῆς ἀνελίξεως κατά τόν δύσκολο καιρό μας, ἐμφυσῶντας πάλι στόν κουρασμένο ἄνθρωπο τῆς Εὐρώπης, πού εἶχε παραδοθεῖ στήν παρακμή τοῦ ἰσοπεδωτικοῦ διεθνισμοῦ καί τῆς φυλετικῆς πανσπερμίας, τίς ἀξεπέραστες καί ἀκατάλυτες ᾿Αξίες πού ἔθρεψαν τόν Πολιτισμό. ῾Ο ἐθνικοσοσιαλισμός ἀναγέννησε καί ἀναβάπτισε τόν κουρασμένο μαζάνθρωπο στά νάματα τῆς πολιτιστικῆς παραδόσεως καί τόν ἀπέδοσε ξανά στόν κόσμο, «ὡραῖο δεῖγμα ἀνθρώπου», «αἰσθητικό παιδί τοῦ φωτός», ἐραστή τῆς κοσμικῆς ἁρμονίας, ἥρωα καί ἡμίθεο.

῾Ο ᾿Εθνικοσοσιαλισμός ἀποτελεῖ τή συνισταμένη ἔκφραση καί τήν ἁρμονική σύνθεση ὅλων τῶν ἐπί μέρους ᾿Εθνῶν καί τῆς ἐθνικῆς τους πολιτιστικῆς δημιουργίας, στόν ἑνιαῖο φυλετικό καί πολιτιστικό τους φορέα: τήν Εὐρώπη. Εἶναι ἡ σύγχρονη ὄψη ἑνός ὑπέροχου τρόπου ζωῆς πού κυλᾶ στόν ποταμό τῆς ῾Ιστορίας δυνατός καί καθάριος, ἄφθαρτος καί κάλλιστος, αἰῶνες τώρα, γράφοντας πολιτισμό. Ἄν ὁ ᾿Εθνικισμός εἶναι ἡ ἐπί μέρους ἐκδήλωση αὐτοῦ τοῦ τρόπου ζωῆς, πού σκοπεύει στήν καταξίωση ἑνός ἑκάστου ἔθνους σάν δημιουργικοῦ πολιτιστικοῦ κυττάρου μέσα στό ῾Ιστορικό γίγνεσθαι, ἄν διά τοῦ Ἔθνους ὁ ἄνθρωπος καταξιώνεται σάν ἐκλεκτός Δημιουργός, διά τοῦ ᾿Εθνικοσοσιαλισμοῦ πραγματοποιεῖ ἐπί πλέον τήν ἁρμονική ἑνότητά του μέ τόν κόσμο.

῾Ο ᾿Εθνικοσοσιαλισμός εἶναι λοιπόν ὁ δρόμος τοῦ πολιτισμοῦ.

ΙΩΑΝΝΗΣ Φ. ΠΕΡΔΙΚΑΡΗΣ

ΑΝΑΦΟΡΑ ΣΕ ΜΙΑ ΜΕΓΑΛΗ ΕΠΕΤΕΙΟ

Βερολίνο 30 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1945. Οἱ μπολσεβίκοι προελαύνουν. Ἔχουν ἤδη καταλάβει μεγάλες περιοχές τῆς πρωτεύουσας τοῦ Ράϊχ. Τά WAFFEN SS, οἱ ἐφεδρεῖες καί ἡ HITLER-JUGEND ἀγωνίζονται μέ ὅλες τους τίς δυνάμεις ὑπέρ τοῦ πολιτισμοῦ, ἐνάντια στήν βαρβαρότητα τοῦ ἑβραιογέννητου μπολσεβικισμοῦ. Τό σύνθημα πού κυριαρχεῖ εἶναι: ΤΟ ΒΕΡΟΛΙΝΟ ΠΑΡΑΜΕΝΕΙ ΓΕΡΜΑΝΙΚΟ - ΔΕΝ ΘΑ ΣΥΝΘΗΚΟΛΟΓΗΣΟΥΜΕ ΠΟΤΕ! Στό καταφύγιο τῆς Καγκελλαρίας ἕνας ἄνδρας κατευθύνει τόν μέχρις ἐσχάτων ἀγώνα. Εἶναι ὁ ΑΔΟΛΦΟΣ ΧΙΤΛΕΡ. Ὁ ἀγών ὅμως ἔχει κριθεῖ. Ὁ Ἐθνικοσοσιαλισμός ἔχει χάσει προσωρινά τή μάχη, ἡ ἀναγεννητική προσπάθεια τῆς Γερμανίας γιά τήν Εὐρώπη καί τόν πολιτισμό ἔχει ἀποτύχει. Ὁ Φύρερ οὔτε κἄν θέλει ν' ἀκούσει τίς προτάσεις τῶν στενῶν συνεργατῶν του νά ἐγκαταλείψει τό Βερολίνο. Ἔχει πλέον πάρει τήν ὁριστική ἀπόφασή του νά πεθάνει στόν τόπο ὅπου ἐπί 12 συνεχῆ ἔτη ἀγωνίσθηκε γιά τήν πατρίδα του καί τήν Εὐρώπη. 30 Ἀπριλίου 1945. Οἱ τελευταῖες ὧρες τοῦ ΧΙΤΛΕΡ. Ἤδη τήν προηγουμένη 29 Ἀπριλίου θά κάνει ἐπισήμως γυναίκα του καί θά χαρίσει τό ὄνομά του στήν ΕΥΑ ΜΠΡΑΟΥΝ. Μ' αὐτό τόν τρόπο θά τερματιστεῖ ἕνας μακρόχρονος δεσμός του μέ μιά Γερμανίδα πού ἀποφάσισε νά θέσει κι αὐτή τέρμα στή ζωή της παραμένοντας μέχρι τό τέλος κοντά του. Ἡ ἱστορία ὅμως ἔχει κρατήσει μιά ἐξέχουσα θέση καί σέ μιά ἄλλη Γερμανίδα. Τήν ἡρωϊδα μητέρα καί ἐθνικοσοσιαλίστρια ΜΑΓΔΑ ΓΚΑΙΜΠΕΛΣ τή σύζυγο τοῦ ὑπουργοῦ Προπαγάνδας καί Γκαουλάϊτερ τοῦ Βερολίνου Δρα ΓΚΑΙΜΠΕΛΣ. Λίγες στιγμές προτοῦ τό τέλος ὁ Φύρερ μέ μάτια βουρκωμένα θά τῆς ἐκφράσει τόν θαυμασμό του γιά τήν ἀπόφασή της νά παραμείνει μέχρι τέλους στό Βερολίνο καί νά θέσει κι' αὐτή τέρμα στή ζωή της καί στή ζωή τῶν ἕξι ἀγαπημένων της παιδιῶν, μή θέλοντας νά πέσουν στά χέρια τῶν μπολσεβίκων ὑπανθρώπων. Ὁ Χίτλερ σάν ἐλάχιστη προσφορά γιαυτήν τή μεγάλη θυσία θά ξεκρεμάσει ἀπό τό στῆθος του τό χρυσό ἔμβλημα τοῦ κόμματος καί μέ ἕναν ἀσπασμό θά τό καρφιτσώσει στό φόρεμά της. Εἶναι ἡ πιό συγκινητική στιγμή. Ἀργότερα θά ἀποχαιρετήσει τόν ὑπασπιστή του ΛΙΝΓΚΕ. Αὐτόν στόν ὁποῖο ὁ Φύρερ ἀπαντώντας στήν ἐρώτηση «γιά ποιόν τώρα Φύρερ μου θά πρέπει ν' ἀγωνιστοῦμε;» εἶπε τήν ἱστορική φράση: FUR DEN KOMMENDEN MANN (ΔΙΑ ΤΟΝ ΑΝΘΡΩΠΟ ΠΟΥ ΘΑ ΕΛΘΗ). Ἐπίσης ὁ Φύρερ θά πεῖ σ' αὐτόν πού στάθηκε πιστός στό πλευρό του ἀπό τό 1935 καί τά ἑξῆς: «Θέλω νά ζήσετε Λίνγκε. Θά ἀκούσετε ὅμως γιά μένα φοβερά πράγματα. Οἱ νικηταί θά εἶναι ἀνάλγητοι σ' ὅ,τι ἀφορᾶ τήν μνήμη μου καί θά κάνουν τό πᾶν γιά νά τήν ἀτιμάσουν. Ἡ θύελλα ὅμως θά περάσει καί σέ μιά δυό γενεές θά μοῦ ἀποδοθεῖ δικαιοσύνη». Ὁ Φύρερ τοῦ Γερμανικοῦ Ράϊχ, αὐτός ὁ ὁραματιστής τῆς ΝΕΑΣ ΕΥΡΩΠΗΣ καί ἡ Εὔα Μπράουν θά αὐτοκτονήσουν στίς 15.30 τῆς 30ης ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1945. Τήν ἴδια μέρα 30 ΑΠΡΙΛΙΟΥ μετά ἀπό 38 χρόνια ἐμεῖς οἱ Ἕλληνες Ἐθνικοσοσιαλισταί θά σταθοῦμε προσοχή χαιρετώντας μέ τόν αἰώνιο χαιρετισμό καί θά κρατήσουμε ἑνός λεπτοῦ σιγή. Στίς καρδιές μας φουντώνει ἡ πίστη στά λόγια τοῦ Φύρερ «σέ μιά δυό γενεές θά μοῦ ἀποδοθεῖ δικαιοσύνη». Στίς καρδιές μας φουντώνει ἡ πίστη στήν ΝΙΚΗ. Ἡ Νίκη θά εἶναι δική μας. Νίκη πού θά σημάνει τήν ἐθνικοσοσιαλιστική κοσμογονία καί τήν συντριβή τοῦ δηλητηριαστή ὅλων τῶν λαῶν: τοῦ διεθνῆ Ἰουδαϊσμοῦ. 30 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1945 - 30 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1983 Ο ΑΓΩΝ ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ — ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΜΑΣ ΑΝΗΚΕΙ.

ΧΡΗΣΤΟΣ Η. ΠΑΠΠΑΣ

ΠΟΛΕΜΟΣ ΠΑΤΗΡ ΠΑΝΤΩΝ

«Πόλεμος πάντων μέν πατήρ ἐστι, πάντων δέ βασιλεύς. Καί τούς μέν Θεούς ἔδειξε τούς δέ ἀνθρώπους, τούς μέν δούλους ἐποίησε τούς δέ ἐλευθέρους».

῾Ο Πόλεμος ἀποτελεῖ τήν τελειοτέρα ἐκδήλωσι τοῦ ῎Οντος· διά τῆς τριπλῆς ὑποστάσεως του ὡς ᾽Αρχῆς, ὡς Νόμου καί ὡς Πραγματικότητος ἐνσαρκώνει τήν πληρεστέρα ἐκδήλωσι τῆς Ζωῆς.

῾Ο Πόλεμος θεωρεῖται ἀπό τόν ῾Ηράκλειτο ὡς ὁ πατέρας τῶν πάντων, ἡ ἀρχή τοῦ Κόσμου. Εἶναι ὁ Γεννήτωρ πού καταστρέφει τό ἀτελές καί δημιουργεῖ τό τέλειον, τόσο στό ἐπίπεδο τῆς φυσικῆς ζωῆς τῶν ὄντων, ὅσο καί στό ἰδεατό ἐπίπεδο τῶν ἀξιῶν. Εἶναι ἡ καθαρτήριος Πυρά καί ἡ δημιουργός πνοή σέ μία ἁρμονική σύζευξι. Εἶναι ἡ αἰτία τῆς δυναμικῆς ἐξελίξεως τοῦ Κόσμου, μακροσκοπικῶς καί μικροσκοπικῶς.

῾Ως Βασιλεύς, ὁ Πόλεμος ἀποτελεῖ τόν Φυσικό Νόμο, ὁ ὁποῖος, διά τῆς Μαγικῆς του δυνάμεως τῆς διαφοροποιήσεως, τῆς ἱεραρχήσεως καί συνεπῶς τῆς ἐπιβολῆς τῆς ἀξιοκρατίας, φροντίζει γιά τήν τήρηση τῆς φυσικῆς Τάξεως.

῾Ως Πραγματικότης, τέλος, ἐκφράζεται μέ τήν πάλη τῶν ὄντων, ἀφ᾽ ἑνός μέν πρός ἐπιβίωσι, ἀφ᾽ ἑτέρου δέ πρός ἐξελικτική πορεία.

῞Οσον ἀφορᾶ στό ἀνθρώπινο γένος, τά ἀνωτέρω ἔχουν μεγίστη σπουδαιότητα διότι ὁ ἄνθρωπος εἶναι ὁ μόνος πού μπορεῖ νά τά συνειδητοποιήση καί ἐπί πλέον νά ἐπιλέξη συνειδητά ἀνάμεσα ἀπό ἐναλλακτικές πορεῖες.

Γιά τόν ῎Αριο ὁ Πόλεμος εἶναι τρόπος Ζωῆς. Πολεμᾶ γιά τήν ἐπιβίωσι, πολεμᾶ γιά τήν ἐξέλιξη καί τό ξεπέρασμα τοῦ ἑαυτοῦ του, πολεμᾶ γιά τήν δημιουργία πολιτισμοῦ, πολεμᾶ γιά τήν προώθησι τῶν ἡρωικῶν ἀξιῶν τῆς Φυλῆς του, πολεμᾶ γιά τήν καθιέρωσι μιᾶς τάξεως πραγμάτων φυσικῆς κατά τό δικό του μέτρο ἀντιλήψεως, πολεμᾶ τέλος γιατί ὁ πόλεμος εἶναι ὁ μόνος τρόπος ζωῆς ὁ ὁποῖος τόν ἐκφράζει καί ὁ ὁποῖος τόν φέρει σέ ἁρμονία μέ τό περιβάλλον του. ῾Η ἀγάπη γιά τήν Ζωή ἀποτελεῖ τό μέγιστο κίνητρο γι᾽ ἀγῶνα, γιά ἐξέλιξι, γιά δημιουργία.

῾Ο τρόπος μέ τόν ὁποῖον διεξάγεται αὐτός ὁ πόλεμος εἶναι ὁ ῾Ηρωισμός, ὁ ῾Ηρωικός τρόπος ζωῆς πού ἀποτελεῖ παράδοσι γιά τόν ῎Αριο ῎Ανθρωπο. ῾Ο ῾Ηρωισμός καθορίζεται ὡς ἡ ἐθελούσια, ἡ συνειδητή δυναμική πορεία τοῦ ᾽Αρίου ᾽Ανθρώπου πρός ἕνα ᾽Ιδανικό, τό ὁποῖον ἀποτελεῖ τήν ἀνωτέρα ἔκφρασι τῆς Φυλετικῆς Ψυχῆς. Συνεπάγεται λοιπόν ὅτι τό ἰδανικό αὐτό δέν εἶναι στατικό, ἀλλά δυναμικό καί ἐξελίσσιμο, καί ἡ ἐξελικτικότης του ἐξαρτᾶται ἄμεσα ἀπό τήν ἐξελικτικότητα τῆς Ψυχῆς ἡ ὁποία τό ἀντιλαμβάνεται καί τό προβάλλει. (῞Οπως ὁ ὁρίζοντας, τό ἰδανικό ἀπομακρύνεται ἐξελισσόμενο καθώς ὁ ῎Ανθρωπος τείνει πρός αὐτό).

῾Ο,τιδήποτε ἀντιτίθεται στήν ῾Ηρωική πορεία τοῦ ᾽Αρίου ᾽Ανθρώπου πρός τό ᾽Ιδανικό του θεωρεῖται ὡς ὁ ἐχθρός αὐτοῦ τοῦ Πολέμου. ῾Ο ἐχθρός δέν πρέπει πάντοτε ν᾽ ἀναζητηθῆ ἔξω ἀπό τόν ῎Ανθρωπο· πολλές φορές εὑρίσκεται μέσα του καί ἀντιπροσωπεύεται ἀπό τά ἐνστικτώδη κέντρα τοῦ κατωτέρου ἑαυτοῦ, τά ὁποῖα ὀφείλουν τήν ὕπαρξί τους στήν φαινομενική ἀτέλεια τῆς μορφῆς. ῾Ο ἐσωτερικός ἐχθρός κατακαίεται μέ τήν ἐξαγνιστική πυρά πού ἀποτελεῖ τήν ἴδια τήν οὐσία τοῦ ἀγῶνος. Θέτοντας ὁ Πολεμιστής ἐθελούσια τόν ἑαυτό του στήν ὑπηρεσία τῶν ἐπιταγῶν τῆς Θείας Βουλήσεως, καθαίρεται.

Εἴτε ἐσωτερικός εἴτε ἐξωτερικός, ὁ ἐχθρός δέν ἔχει αὐτούσια ὀντότητα. Τό μή ὄν μπορεῖ νά θεωρηθῆ μόνον ὡς ἄρνησις τοῦ ὄντος· τό σκότος, μόνον ὡς ἄρνησις τοῦ Φωτός. Οἱ ἐξωτερικοί ἐχθροί δέν ἀποτελοῦν παρά τήν ἀντίδραση πού προέρχεται ἀπό τήν ἴδια τήν οὐσία τῆς δράσεως. ῞Οσο ὑψηλότερος ὁ ᾽Αγών, ὅσο εὐγενέστερο τό ᾽Ιδανικό, τόσο χαμερπέστερη ἡ ἀντίδρασι. Στήν ἐξέλιξι ἀντιδρᾶ ἡ στασιμότης· στήν ἁρμονία ἡ ἠθελημένη δυσαρμονία· στήν διαφοροποίησι ἡ ἰσοπεδωτική παρά φῦσιν ἐξίσωσις· στήν κατάφασι τῆς Ζωῆς ὁ Θάνατος· στήν Τιμή καί τήν ἀνωτερότητα ἡ ἀτιμία καί ἡ χαμέρπεια· στόν **῎Αριο ῎Ανθρωπο ὁ χθόνιος ὑπάνθρωπος**. Τό κτηνῶδες αὐτό ἀνθρωποειδές δέν πράττει ἀπό πίστι (διότι εἶναι τελείως ἀνίκανο νά ἐπιδείξει οἱασδήποτε μορφῆς πίστι), ἀλλά ἐκ φύσεως ἀντιδρᾶ στήν Θεία Βούλησι τοῦ Φωτός πού ἐνσαρκώνει ὁ ῎Αριος, διαστρέφοντας φρικτά τίς πολιτιστικές ἀξίες πού ᾽Εκεῖνος δημιουργεῖ. Γι᾽ αὐτό σέ πρώτη φάσι ὁ ῾Ιερός ᾽Αγών τῆς ᾽Αρίας Φυλῆς πρέπει νά στρέφεται πρός τήν ριζική —

Στραϊχερική— ἐκμηδένισι τοῦ φορέως τῆς ἀντιδράσεως. Ἔπειτα, ὁ μεγαλειώδης Ἀγών τῆς δημιουργίας, ἡ Πολεμική, δυναμική πορεία πρός τό Ἰδανικόν!... Τό Ἰδανικόν τοῦ Φωτός καί τῆς Δημιουργίας, τοῦ Κάλλους καί τῆς Ἁρμονίας...

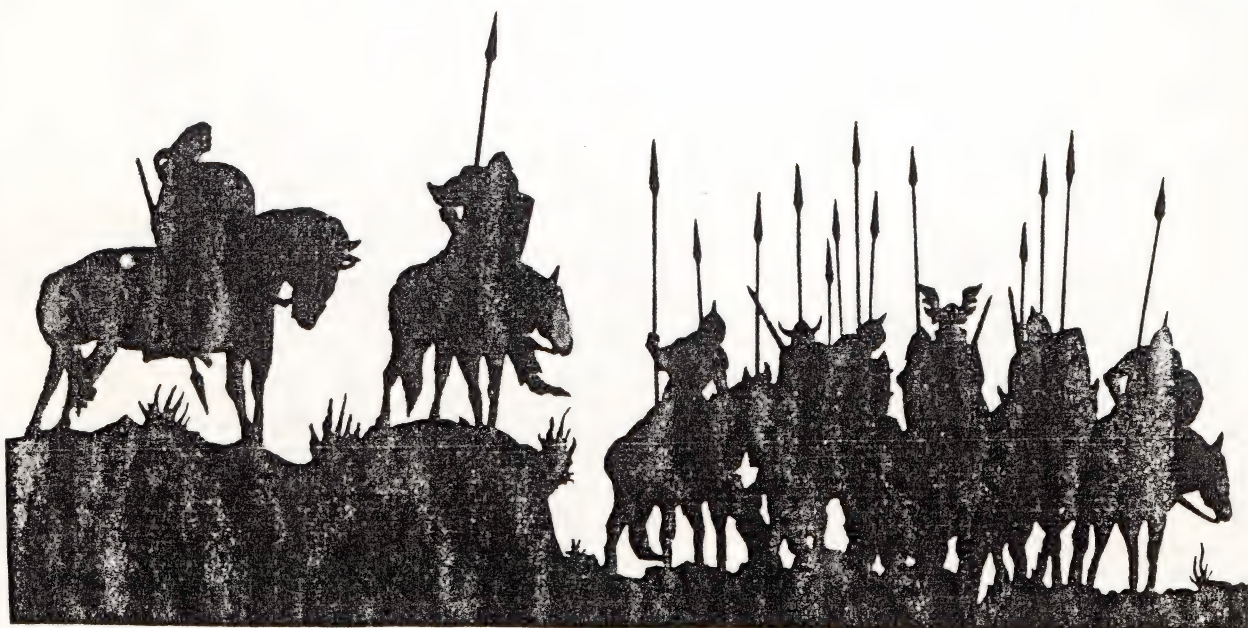
Ποῖα εἶναι τά χαρακτηριστικά τοῦ Ἀρίου Πολεμιστῆ; Ἀνεπτυγμένη συναίσθησις τῆς Τιμῆς· Πίστις στήν ἀνωτερότητα τοῦ Ἰδανικοῦ του· Συνείδησις τῆς Ἀποστολῆς του γιά ἐξέλιξι καί ἀνοδική πορεία πρός τό Ἰδανικόν· Θάρρος πηγαῖον, τό ὁποῖο δέν προέρχεται ἀπό ἀδυναμία ἀντιλήψεως τοῦ κινδύνου ἤ ἀπό ἀδιαφορία πρός αὐτόν, ἀλλά ἀπό ἕλξι πρός τόν κίνδυνο· ἀγωνιστικότης γιά τόν ἀγῶνα κι ὄχι γιά τόν ἀντικειμενικό σκοπό, ὁ ὁποῖος στήν οὐσία δέν ὑπάρχει —ὁ ἥρωας εἶναι πάντα νικητής, διότι μέσα του φέρει τόν σκοπό καί τό νόημα τῆς ὑπάρξεώς του.

Μέ σταθερότητα, ἀποφασιστικότητα κι ἐπιμονή παραμερίζει τά ἐμπόδια ἀπό τόν δρόμο του κατά τήν δυναμική πορεία του. Δέν πρόκειται ποτέ νά σταματήση τόν ἀγῶνα, διότι πάντα θά τοῦ δείχνη τόν δρόμο ὡς λαμπρότατος ἥλιος τό Ἰδανικό του, ἕνα Ἰδανικό πού ποτέ δέν θά μπορέση νά φθάση. Καί σ' αὐτό συνίσταται ἡ τραγικότης τοῦ Ἥρωος· ὁ Ἄριος Πολεμιστής ἀντλεῖ τό νόημα τῆς ὑπάρξεώς του ἀπό τό μέλλον. Ριζωμένος στό παρελθόν, μέσ' ἀπό τήν ὡς τώρα δυναμική πορεία του, συμπυκνώνει τό παρόν σέ μία ἐκρηκτική ἐπέλασι πρός τό μέλλον, τό ὁποῖο βιώνει μέσα του ἀνά πᾶσα στιγμή.

Τόν γοητεύει ὁ κίνδυνος· διαισθάνεται, γνωρίζει ὅτι εἶναι δικό του προνόμιο, ἀναφαίρετο καί κατ' ἀποκλειστικότητα, νά μάχεται. Τόν ἐξυψώνει ὁ Ἀγῶνας, τόν ἐξαγνίζει, καίει μέσα του κάθε τί τό ἀτελές. Καί στήν κορύφωσι τῆς Μάχης, στήν ἔξαρσι τῆς δράσεως, συναντᾶ τόν θάνατο. **Δρᾶ** διά τοῦ θανάτου, δέν τόν ὑφίσταται. Ἡ πρόκλησί του πρός τόν θάνατο εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς Θείας μέθης του. Μέ τήν αὐτοθυσία του προσφέρει τῆν πλέον εὐπρόσδεκτη θυσία στούς πολεμικούς θεούς του, καί κατακτᾶ τό ὕψιστο Ἰδανικό τῆς VIRTUS MILITARIS, τῆς πολεμικῆς ἀρετῆς, πού ἀποτελεῖ τήν μοναδική πραγματική Νίκη γιά ἕναν ἀληθινό πολεμιστή.

1) ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ: Οὐσιαστικά δέν ὑπάρχει εἰδοποιός διαφορά μεταξύ τοῦ ἐσωτερικοῦ καί τοῦ ἐξωτερικοῦ ἐχθροῦ· εἶναι ὁ ἴδιος φορεύς ἀντιδράσεως θεωρούμενος σέ δύο διαφορετικά ἐπίπεδα.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΧΡΟΝΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΦΩΝΗ ΤΟΥ ΑΙΜΑΤΟΣ

Νύχτα βαθειά, ὄχι ὡστόσο νύχτα εἰρηνική. Ὅπως σ' ὅλες αὐτές τίς νύχτες, ἔτσι κι' ἀπόψε βροντοῦν τά κανόνια καί κροτοῦν τά πυροβόλα. Ὁ στρατιώτης συνήθισε πιά τή γλῶσσα τοῦ πολέμου. Θά μποροῦσε μάλιστα νἄλεγε κανένας πώς ἡ ἄγρια ἀχολοή ἔχει ἀποχτήσει γι' αὐτόν ρυθμό καί μουσικότητα, σάν ἀρχίζη ἡ θανάσιμη πάλι ἀνάμεσα στό πνεῦμα καί στίς μηχανές. Κι' ἀπόψε εἶνε ξεχωριστά ποθεινή ἡ γλῶσσα αὐτή στόν ποιητή πού ἀνήσυχος ἀναλογίζεται τή μακρυνή του πατρίδα, τόν οὐρανό της, τά ποτάμια της...

Ἡ νύχτα εἶν' ὤμορφη, πλημμυρισμένη μέ μιά παράξενη οἰκειότητα. Δέ μοιάζει μέ τίς ἄλλες ρωσσικές νύχτες, τίς μελαγχολικές, τίς τραγικές. Εἶναι διάφανη καί γαλήνια, φωτισμένη ἀπό τό διάχυτο ἀσημένιο σεληνόφως.

Ὄχι μακρυά, ἐκεῖ κάπου σιμά, ἄλλοι ἄνθρωποι ξαγρυπνοῦν βυθισμένοι ὁ καθένας σ' ἄλλες σκέψεις. Τί περίεργο πού σέ μιά νύχτα σάν τήν ἀποψινή οἱ ἐχθροί δέν ξανοίγουν τήν καρδιά τους στήν ἀλήθεια, πού δέν ὀνειροπολοῦν, ἔτσι πού ἡ ψυχή τους νά φτερουγίζη ὡς τ' ἀστέρια.

Ὁ στρατιώτης ὁραματίζεται. Ὀνειρεύεται μ' ἀνοιχτά τά μάτια. Ἡ σιγή τόν πιέζει, τόν καταθλίβει. Θἄθελε νά βγάλη μιά κραυγή μέσ' τή νύχτα, καλώντας τήν ἀγάπη, τή ζωή. Θἄθελε νά σύρη κοντά του ὅλους ὅσοι ἀγαποῦν καί ὀνειροπολοῦν σάν κι αὐτόν. Ὡστόσο ἡ νύχτα τούτη εἶναι νύχτα πολέμου, πού ἡ σιωπή της διακόπτεται μονάχα ἀπό τό οὐρλιαχτό τῶν ὅπλων. Τό φῶς τοῦ φεγγαριοῦ σβήνει σιγά-σιγά. Ἀκουμπισμένος ὁ πολεμιστής στό τοίχωμα τοῦ χαρακώματος νοιώθει τά βλέφαρα νά βαραίνουν, τά μάτια του νά κλείνουν. Καί μέσα στό σκοτάδι πιστεύει γιά μιά στιγμή πώς βλέπει τά γύρω του πιό καθαρά.

Ἔτσι ἀποκοιμιέται. Μέ διστακτικά βήματα προχωρεῖ μέσα στό μυστηριακό καί ἀνεξερεύνητο βασίλειο τοῦ ὄνειρου.

Ὑψώνεται στόν αἰθέρα, ἀνεβαίνει, ὥς πού τόν ἀγκαλιάζει ἡ ἁρμονία μιᾶς οὐράνιας μουσικῆς.

Πλανιέται ἀνάμεσα στ' ἀστέρια. Κι' ἀπό τ' ἄστρα βλέπει νά βαδίζουν πρός αὐτόν ἀμέτρητα πλήθη ἀπό ἄνδρες πού ὅλοι φοροῦν τή γκριζοπράσινη στολή τοῦ στρατιώτη. Ἔρχονται ὅλο καί πιό σιμά, χαιρετιοῦνται ἀναμεταξύ τους, τόν κυττάζουν στά μάτια, τοῦ μιλοῦν.

«Ἐδῶ εἴμαστε, ἀχώριστοι σύντροφοι καί πέρ' ἀπό τό θάνατο.»

Ὁ ἕνας προβάλλει ἕνα βῆμα πιό μπροστά καί λέει: «Ἀκοῦστε με, Συνάδελφοι, πατρίδα μου εἶναι ἡ Φινλανδία. Εἶμαι τέκνο τοῦ λαοῦ ἐκείνου πού προτιμάει νά σιωπᾶ παρά νά φλυαρῆ. Κατάγομαι ἀπό τή χώρα τῆς δύναμης, ἀπό τή χώρα τῶν παγωμένων λιμνῶν καί τῶν ἀπέραντων δασῶν, ἀπό τή χώρα τῆς γαλήνης. Ἐκεῖ ζῆ ὁ λαός πού μ' ὅλα τά χτυπήματα τῆς μοίρας, ὡστόσο προκάλεσε μέ τήν ἀθάνατη δόξα του τόν ἐνθουσιασμό ὁλάκερης τῆς οἰκουμένης. Ποιός διατάραξε τήν εἰρήνη του; Συνάδελφοι ἕνα μονάχα θώρακα καί ἕνα ὅπλο ἔχει, τό ἀτρόμητο, ἁγνό θάρρος του.

Ὁ ἡρωϊκός μου θάνατος εἶνε δικαίωση. Ἔχει τά ριζάρια του στήν πίστη τοῦ λαοῦ μου.

Ὑψῶστε τά μάτια, συνάδελφοι! Πάνω στό παρθενικό χιόνι βαδίζουν οἱ στρατιές τῶν πιστῶν συντρόφων. Εἶναι πάντα ἕτοιμοι ν' ἀποδιώξουν τά χαλασμό μακρυα ἀπό τό λαό μου...»

Κι' ὕστερα μιλάει ὁ Γερμανός:

«Πατρίδα μου εἶναι ὁ τόπος πού ἀπό μακρυά φαίνεται ξερός, ζοφερός καί τραχύς. Σέ κεῖνον ὅμως πού μπόρεσε νά ξεδιαλύνη τά μυστικά

τῆς χώρας αὐτῆς, ξανοίγεται τό τοπίο σ' ὁλόκληρη τήν ἀληθινή του ὡραιότητα. Ὅλους μας μᾶς ἕνωσε συντροφικά ἡ ἴδια δοξασμένη αὐτοθυσία!

Νοσταλγικά ἀναλογίζομαι τίς γυναῖκες πού πένθησαν στή γῆ γιά μένα, τούς πύργους καί τά σπίτια πού στή σκιά του ἔπαιζα σάν ἤμουνα παιδάκι, τούς πλατειούς δρόμους τῆς πατρίδας μου πού ἀντηχοῦσαν ἀπό τόν ἀχό τῶν τραγουδιῶν τῶν γκριζοπράσινών φαλάγγων.

Εἶναι θλιβερός ὁ χωρισμός ἀπό τή μουσική καί τήν ποίηση πού γιά μᾶς, κι' ὅταν ἤμασταν ζωντανοί, ἦταν χαμένες. Μέ πλημμυρίζει μέ ἄφατη περηφάνεια ἡ σκέψη ὅτι μέ τό θυσιασμό τῆς ζωῆς μου γλύτωσα ὅλ' αὐτά ἀπ' τήν καταστροφή. Ὁ κάθε Γερμανός νοιώθει τήν καρδιά του μέσ' τά στήθεια του σάν ἀπόρθητο φρούριο».

Εἶπε τότε ὁ Ἰταλός σύντροφος:

«Οἱ πεσόντες τῆς Ἰταλίας μιλοῦν σέ σᾶς διά τοῦ στόματός μου. Τά πέτρινα μνημεῖα τοῦ παρελθόντος διακηρύσσουν χειροπιαστά τήν τριῶν χιλιάδων ἐτῶν ἱστορία τοῦ λαοῦ μου. Κάτω ἀπό τόν οὐρανό τῆς Ἰταλίας, στίς ὄχθες τῶν ποταμιῶν της, ἀνακάλυψαν οἱ ποιητές τήν τέλεια ὠμορφιά. Θυσίασα τή ζωή μου γι' αὐτήν τήν Ἰταλία τοῦ πνεύματος, γιά τή λευτεριά τοῦ λαοῦ μου καί τή λευτεριά τοῦ κόσμου, γιά τά παιδιά καί τίς γυναῖκες τῆς φασιστικῆς Ἰταλίας. Ὦ, πόσα νεκρά τέκνα τῆς ἴδιας πατρίδας, δέν ὀρθώνονται στά μάτια τοῦ κόσμου σάν ὁλόφωτο παράδειγμα!»

Ὕστερα ἦρθε ἡ σειρά τοῦ Οὔγγρου:

«Ὦ Οὐγγαρία —γλυκειά μου πατρίδα! Στίς φλέβες κανενός ἄλλου λαοῦ τῆς γῆς δέν ρέει θερμότερο αἷμα ἀπό τό δικό μας. Δεῖξτε μου μιά χώρα τοῦ κόσμου, ὅπου νά μήν ἀντηχῆ κάποιο τραγούδι τῆς πατρίδας μου! Καί ποῦ δέ νοιώθει κανένας τόν παλμό τῆς οὐγγρικῆς καρδιᾶς; Ἀκοῦστε τά τραγούδια τοῦ λαοῦ μου πού γεμίζουν τόν ἀγέρα τῶν ἀτέλειωτων πεδιάδων, ἀκοῦστε τό μαγευτικό θρόϊσμα πού κάνουν τά στάχυα στά χωράφια καί στούς κάμπους! Σᾶς φέρνω μήνυμα γιά τήν παλληκαριά τῶν συντρόφων μου πού πολεμοῦν γιά ν' ἀσφαλίσουν στήν πατρίδα ἕνα καλλίτερο μέλλον».

Ἀκούστηκε ἡ φωνή τοῦ Ρουμάνου:

«Φίλοι, σύντροφοι στήν αἰωνιότητα! Ἡ γῆ εἶναι μεγάλη, χωρίς τέρμα. Ἡ πατρίδα μου ὡστόσο εἶναι γιά μένα στό κέντρο τῆς ὑδρογείου. Θυσιάστηκα γιά τόν ἴδιο σκοπό ὅπως καί σεῖς. Τό πένθος στήν πατρίδα μου δέν τό διαδέχτηκε ὁ πόνος καί τό κλάμμα, μά ἡ χαρά τῆς ζωῆς πού ὁλοένα ἀνασταίνεται. Ρῖξτε μιά ματιά στήν πανέμορφη ρουμανική γῆ! Ἀπ' τά χωριά κι' ἀπό τίς πολιτεῖες ξεκινοῦν οἱ ἄντρες πρός τό ἀνατολικό μέτωπο γελαστοί καί σίγουροι γιά τή νίκη. Αὐτοί εἶναι οἱ ἐγγυητές τοῦ μεγαλείου καί τῆς λευτεριᾶς τοῦ λαοῦ μου!»

Τελευταῖος μίλησε ὁ Ἱσπανός:

«Ὅλ' οἱ ἅγιοι ἀναφέρουν τ' ὄνομά μου. Ὅλες οἱ θάλασσες καθρεφτίζουν τό πρόσωπό μου. Ἡ γῆ ὁλάκερη κατανοοῦσε κάποτε τή γλῶσσα μου. Ἔρχομαι ἀπό τήν Ἱσπανία, τήν ἡρωϊκή καί δοξασμένη Ἰβηρική. Ἡ Ἱσπανία θυσίασε στό βωμό τοῦ κόσμου λεγεῶνες ὁλόκληρες νεκρῶν πού κάθονται τώρα ἐκ δεξιῶν τοῦ Κυρίου.

Ὦ, πατρίδα μου, μέ τίς γλυκειές σου νύχτες καί τό ἀσημόλευκο φεγγάρι σου! Ἡ οἰκουμένη ὁλάκερη βυθίζεται στό ὄνειρο μέσα στίς νύχτες σου, σιγοτρέμει ἀπό τή γοητεία τοῦ τοπίου σου, ρουφάει μ' ἀγαλλίαση τό ἀεράκι τῶν θαλασσῶν σου. Οἱ μητέρες μας χάρισαν τόν ἐνθουσιασμό στά παιδιά τους πού ξεχύθηκαν στόν κόσμο σάν ἄγγελοι τοῦ πνεύματος τῆς Ἱσπανίας...»

Ἀρχίζει νά σιγοξημερώνη. Ὁ στρατιώτης ξυπνάει. Δίπλα του, οἱ συνάδελφοι κοιμοῦνται ἀκόμα. Εἶναι ὅλοι ἐκεῖ; Ὄχι, ἕνας λείπει. Τήν ἴδια νύχτα ἕνα ἐχθρικό βόλι ξέσκισε τήν καρδιά ἑνός νέου φαλαγγίτη. Ἀκόμα μιά σπονδή αἵματος τῆς Ἱσπανίας στό βωμό τῆς οἰκουμένης.

Σέ ποιό ἀπ' τ' ἀστέρια θά φτερουγίζης τώρα, Σύ, σύντροφε ὅλων μας;

ΝΕΑ ΕΥΡΩΠΗ τεῦχος 2.3.1943
M. BARRASO HERNANDEZ

Ἐθελοντής τῆς Ἱσπανικῆς Μεραρχίας τῶν WAFFEN SS

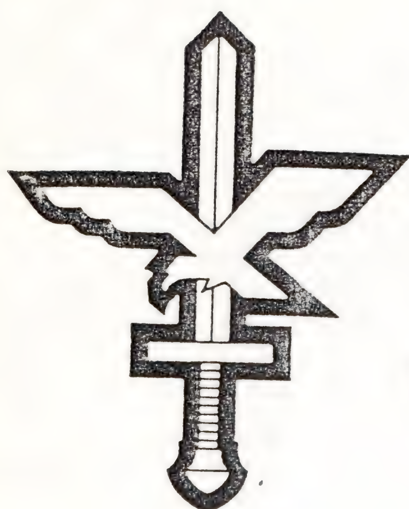
Ο ΚΑΤΑΚΤΗΤΗΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

῾Ο ᾿Αλέξανδρος ὁ Μέγας εἶναι ὁ μόνος ὁ ὁποῖος δύναται νά φέρη τήν ἐπωνυμίαν ΚΟΣΜΟΚΡΑΤΩΡ. Διότι ἦταν καί ὁ μόνος ΚΟΣΜΟΚΡΑΤΩΡ πού γνώρισε μέχρι τώρα ἡ ᾿Ανθρωπότητα. Γεννημένος ἀπό τόν δημιουργό τῆς ῾Ελληνικῆς ἑνώσεως Μακεδόνα βασιλιά Φίλιππο καί τήν ᾿Ηπειρώτισσα βασίλισσα ᾿Ολυμπιάδα ἔδειξε ἀπό πολύ νωρίς τά δείγματα τοῦ λαμπροῦ μέλλοντος πού τοῦ ἐπεφυλάσσετο. Σέ ἡλικία 20 μόλις ἐτῶν, ἔχοντας πάρει παιδεία ἀπό τόν μεγάλο φιλόσοφο ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗ θά ξεκινήση γιά τό μεγάλο ἔργο του: Τόν ἐξανθρωπισμό τῆς Οἰκουμένης. Θά πραγματοποιήση τήν μεγαλύτερη ἐκστρατεία πού γνώρισε ποτέ ὁ κόσμος καί θά σπείρη σοφώτατα παντοῦ τόν ῾Ελληνικό σπόρο. ῞Οπως ὁ ᾿Αριστοτέλης ἔφτιαχνε τόν κόσμο στό χαρτί, καθώς μᾶς λέγει ὁ Περικλῆς Γιαννόπουλος, ὁ ᾿Αλέξανδρος ἐθεμελίωνε καί ἀρχιτεκτονοῦσε κατά τόν ῾Ελληνικό τρόπο καί μέ τόν ῾Ελληνισμό γιά πάντα τόν κόσμο τῆς Γῆς. ῾Ο ᾿Αλέξανδρος, ἡγέτης μέ μεγάλα σωματικά καί ψυχικά χαρίσματα καί διαθέτοντας μιά ἔμφυτη Στρατηγική ἀντίληψη θά φθάση μέ τά στρατεύματά του μέχρι τίς ᾿Ινδίες, μέχρι τό τέλος τοῦ τότε γνωστοῦ κόσμου. Θά ἱδρύση πόλεις, θά ἐπιτελέση μεγάλο ἐπιστημονικό ἔργο, θά μεταφέρη παντοῦ τήν ἀναγεννητική ῾Ελληνική πνοή, θά κάνη τέλος τόν κόσμο μιά μεγάλη κυψέλη τῶν γραμμάτων καί τῶν τεχνῶν. ῾Ο κατακτητής ᾿Αλέξανδρος θά παραμείνη σάν ζῶσα πραγματικότητα ἀνά τούς αἰῶνες. ῾Η παράδοση τοῦ ἁπλοῦ λαοῦ μας τόν θέλει ζωντανό, πολλές πόλεις ἔχουν πάρει τό ὄνομά του καί τά σημάδια τῆς πορείας του εἶναι ἀκόμη ὁρατά. Δέν τά βλέπουμε μόνο στά μνημεῖα,τούς ναούς καί στ' ἄλλα καλλιτεχνικά δημιουργήματα πού ἔγιναν τήν λαμπρή ἐκείνη ἐποχή, ἀλλά τά βλέπουμε καί στίς παραδόσεις τῶν κατακτημένων λαῶν ὅπου ὁ ᾿Αλέξανδρος εἶναι ἕνα ἀπό τά κεντρικά πρόσωπα. ᾿Εξάλλου ἄς μήν ξεχνᾶμε ὅτι οἱ κατακτημένοι λαοί τόν λάτρευσαν σάν Θεό. Τό φωτεινό ἔργο τοῦ Μεγάλου ᾿Αλέξανδρου στηρίζεται στόν φυλετικό ἀνθρωπισμό. Μέ τό ἔργο του προσπάθησε νά δώση τά φῶτα στούς εὐεπίφορους πρός δημιουργία λαούς. Γιά μᾶς τούς ῞Ελληνες ἐθνικοσοσιαλιστές ἡ μορφή τοῦ ᾿Αλέξανδρου ἀποτελεῖ ἕνα ἀπό τά πρότυπά μας. ῾Ο ἡρωϊκός τρόπος ζωῆς του,τό ἔργο του καί τό παράδειγμά του μᾶς ὁδηγοῦν στόν ἀγώνα μας. Δέν μποροῦμε μέ κανένα τρόπο νά δεχθοῦμε τίς σαθρές θεωρίες τῶν μπολσεβίκων περί ἰμπεριαλιστή ᾿Αλέξανδρου καί περί ἐκφραστή τοῦ «δουλοχτητικοῦ» συστήματος. Γιά μᾶς τέτοιοι ἰμπεριαλιστές σάν τόν ᾿Αλέξανδρο μακάρι νά ἐμφανιζόντουσαν συχνότερα, γιά τό καλό τῆς Εὐρωπαϊκῆς φυλῆς καί κατά συνέπεια γιά τό καλό τῆς ἀνθρωπότητος.

Εἴμεθα ὑπερήφανοι γιά τήν φυλή μας. Εἴμεθα ὑπερήφανοι γιά τήν πατρίδα μας γιατί μόνο αὐτή ἡ Πατρίδα βγάζει φωτεινούς ἀρχηγούς δημιουργούς μεγάλων ἐποχῶν, μεγαλείου καί ἐθνικῆς ἀνατάσεως. Εἴμεθα ὑπερήφανοι γιά τήν πατρίδα μας πού ἔδωσε στόν κόσμο ἕναν ΑΛΕΞΑΝΔΡΟ.

ΛΕΩΝΙΔΑΣ ΠΑΠΑΧΡΗΣΤΟΥ

«... Κι ἄν δέν εἴσαστε ἕτοιμοι νά θυσιάσετε τήν ζωή σας, ποτέ σας δέν θά τήν κερδίσετε».

ΠΡΟΣΚΛΗΤΗΡΙΟ ΜΑΧΗΣ

Συναγωνιστή,

᾿Απευθυνόμαστε σέ σένα πρωτίστως, γιατί ἀρνήθηκες πεισματικά νά λατρέψης τίς ψεύτικες ἀξίες, πού μέ θόρυβο ἐδῶ καί χρόνια διαφημίζουν οἱ διεστραμμένοι καθοδηγητές τῆς πνευματικῆς, κοινωνικῆς καί πολιτικῆς μας ζωῆς. Κι ἀναζήτησες τήν ἀλήθεια σου μακρυά ἀπ᾿ τούς κούφιους λόγους πού σαγηνεύουν καί ἐνθουσιάζουν τά πλήθη. ᾿Απευθυνόμαστε σέ σένα, πού ποτέ δέν βολεύτηκες μέσα στά στενά καί μίζερα καλούπια τῆς καλοπέρασης, τῆς ὑλικῆς εὐημερίας, τοῦ ὠφελιμισμοῦ καί τῆς ἀγχωτικῆς ἐπιδίωξης τοῦ κέρδους, πού ὅρισαν γιά τρόπο ζωῆς σου οἱ αὐτόκλητοι προστάτες σου, ζητῶντας γιά ἀντάλλαγμα νά πουλήσης σ᾿ αὐτούς τήν ψυχή σου καί νά γίνης πειθήνιος ὑπηρέτης τοῦ διεστραμμένου πολιτικοῦ τους παιγνιδιοῦ, χάρη στό ὁποῖο ἐξουσιάζουν τῆ Γῆ σου. ᾿Απευθυνόμαστε σέ σένα, πού ἰδανικό σου δέν εἶναι νά παραμείνης ἕνας ἀνώνυμος καταναλωτής ἤ ἕνας δοῦλος τῆς οἰκονομίας, ὅπως σέ θέλει τό σύστημά τους καί πού δέν εἶναι ὄνειρό σου τό περιθώριο τῆς ζωῆς, οὔτε ἡ σύνταξη ἀπό τά εἴκοσί σου χρόνια. ᾿Απευθυνόμαστε σέ σένα, πού σέ καίει μιά ἀσίγαστη φλόγα δημιουργίας, πού θέλεις νά εἶσαι ξεχωριστός καί ζωντανός, ἐνάντια σέ μιά κοινωνία νεκρῶν καί σκλάβων, πού θέλεις ν᾿ ἀγωνιστῆς ἐνάντια στά ψέμματα πού ὀνόμασαν ἀλήθειες, νά στήσης ξανά πάνω στά ἄδεια βάθρα τους τίς ἀναποδογυρισμένες ἀξίες πού ἔθρεψαν τήν ἱστορική μας ζωή, νά ἐλευθερώσης τῆ Γῆ μας ἀπό τούς δυνάστες πού νόθεψαν τόν πολιτισμό μας, νά ξανακάνης τήν Εὐρώπη γῆ τῆς δικῆς μας πολιτιστικῆς δημιουργίας.

᾿Απευθυνόμαστε σέ σένα πού πρωτίστως, εἶσαι ὅπως κι ἐμεῖς, γι᾿ αὐτό παρακολουθεῖς μέ συγκίνηση καί θέρμη δυό χρόνια τώρα, μέσα ἀπό τίς στῆλες αὐτοῦ τοῦ περιοδικοῦ, τήν τραχειά ἀγωνιστική μας πορεία.

Δυό χρόνια τώρα πολεμᾶμε μαζί, ἀπό τό λιτό ἀλλά γεμᾶτο πάθος καί δύναμη τοῦτο βῆμα, ἐνάντια σ᾿ ἕνα ὁλάκερο κόσμο. Στόν κόσμο πού ἀνέτειλε θολός καί βρώμικος πάνω ἀπό τά καπνισμένα ἐρείπια πού ἄφησε ὁ Β΄ Παγκόσμιος Πόλεμος. Στόν κόσμο πού οἱ νικητές αὐτοῦ τοῦ πολέμου μᾶς ὑποχρέωσαν νά ζήσουμε, ἐπιβάλλοντάς μας τίς ψεύτικες ἀξίες τους καί τόν ἐκφυλισμένο τρόπο ζωῆς τους.

Πολεμᾶμε τήν ἱστορική διαστρέβλωση πού τήν ὀνόμασαν ἱστορική ἀλήθεια, καταγγέλουμε τήν ὑποκρισία τους πού τή βάφτισαν νομιμότητα, ἀποκαλύπτουμε τίς μεθόδους πού χρησιμοποιοῦν γιά νά διαιωνίζουν τήν κατοχή καί τήν κυριαρχία τους πάνω στή γῆ μας, πού ὑπῆρξε τό λίκνο τοῦ Πολιτισμοῦ: την Εὐρώπη. Πολεμᾶμε τή βαρβαρότητα πού ἀποκάλεσαν «πολιτισμό» γιά ν᾿ ἀναστήσουμε αὐτό πού πραγματικά ὑπῆρξε πολιτισμός καί πού οἱ καταστροφεῖς τό ἀποκάλεσαν σκοτάδι. Πολεμᾶμε ν᾿

ἀνορθώσουμε καί ν' ἀναγεννήσουμε τόν 'Εθνικοσοσιαλισμό, τό τελευταῖο φωτεινό ἱστορικό σύμπτωμα τῆς πολιτιστικῆς δημιουργίας τῆς Φυλῆς μας, ἐνάντια σέ δύο ἀνίερους συμμάχους, τόν καπιταλισμό καί τόν Μπολσεβικισμό πού ἀγωνίστηκαν καί πέτυχαν νά λαβώσουν θανάσιμα τόν ὑπέροχο Εὐρωπαϊκό πολιτιστικό γίγαντα.

Συναγωνιστή, εἶναι πιά καιρός νά βρεθῆς κοντά μας, νά σταθῆς ἐνεργά στό πλευρό μας σ' αὐτόν τόν τιτάνιο καί γι' αὐτό ὑπέροχο ἀγῶνα. Εἶναι καιρός νά δραπετεύσης ἀπό τή μιζέρια καί τήν ἀθλιότητα τῆς ἀστικῆς σου ζωῆς, εἶναι καιρός ν' ἀποτινάξης τό λήθαργο τῆς ἀπραξίας καί τῆς μαλθακότητας, πού ναρκώνει καί ἐκφυλίζει τίς δημιουργικές σου δυνάμεις, νά χαλυβδώσης τό στῆθος σου μέ πίστη, νά ἀνταποκριθῆς στό σάλπισμά μας, καί νά γίνης σημαιοφόρος τοῦ ὑπέροχου ἀγῶνα μας!

'Οραματίζόμαστε μιά νέα γενιά δυνατῶν μαχητῶν, ὑπερασπιστῶν τοῦ πολιτισμοῦ μας, τούς βλέπουμε ἤδη νά πυκνώνουν τίς τάξεις μας, ὁρμᾶμε ὅλοι μαζί, σάν αἰχμή, ἥρωες καί ἡμίθεοι, νά διώξουμε ἀπό τή Γῆ τῶν πατέρων μας τόν καπιταλιστή καί τό Μπολσεβίκο δήμιο καί δυνάστη, γιά νά τῆς ξαναδώσουμε τό χαμένο ἱστορικό της πρόσωπο, γιά νά ξανανθίση ὁ πολιτισμός μας.

Στήν ἐξαίσια αὐτή μεγαλειώδη μάχη, πού ἤδη ἄρχισε, νά, τό ξίφος περιμένει δίπλα μας ἕνα χέρι νά τό ἁδράξη. Συναγώνιστή, σύντροφε 'Εθνικοσοσιαλιστή, ΕΣΕΝΑ περιμένει!

Ὅποιος θέλει νά ζήση ἄς πολεμήσει! Αὐτός πού ἀρνεῖται νά πολεμήση σ' ἕναν κόσμο, ὅπου νόμος εἶναι ἡ ἀδιάκοπη πάλη, δέν ἀξίζει νά ζῆ!

ADOLF HITLER

ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ - ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Ο ΑΔΟΛΦΟΣ ΧΙΤΛΕΡ ΟΜΙΛΕΙ ΕΙΣ ΣΠΟΡΤΠΑΛΑΣΤ ΒΕΡΟΛΙΝΟΥ σελ. 48.
῾Ο μνημειώδης λόγος γιά τήν 9η ἐπέτειο ἀπό τῆς ἀναλήψεως τῆς ἀρχῆς, στόν ὁποῖο ὁ Φύρερ ὑπενθυμίζει τήν ταπείνωσι, τόν διαμελισμό καί τήν ἐξαθλίωσι πού ἐπεβλήθησαν στήν Γερμανία ὑπό τῆς ῾Εβραϊκῆς σπείρας καί τήν ἐθνική ἀποκατάστασι πού ἐπετεύχθη μέ τόν ἀγώνα τῶν ᾿Εθνικοσοσιαλιστῶν. Ἕναν ἀγώνα, πού ἔχει ἐξελιχθῆ σέ ἔνοπλη σύγκρουσι μεταξύ ἐλευθέρων λαῶν καί τῶν ὑποτακτικῶν τοῦ διεθνοῦς ῾Εβραϊσμοῦ.

Ο ΠΟΛΕΜΙΣΤΗΣ, Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΚΑΙ Η ΝΙΚΗ τοῦ Julius Evola σελ. 28
῾Ο συγγραφεύς ἀνατρέχει στήν πρωτογενῆ ᾿Αρία παράδοση, στήν ὁποία ἡ δρᾶσις καί ἡ σκέψις ἀποτελοῦν ἀδιαίρετη ἑνότητα. ῾Ο ἀγών καί ἡ νίκη μέ τήν ἐσωτερική τους διάστασι προσδιορίζουν τήν μεταφυσική ἀντίληψι τῶν ᾿Αρίων ἐν ἀντιθέσει πρός τόν κούφιο διανοουμενισμό καί τήν ὑλιστική δρᾶσι,πού φανερώνουν τό πνευματικό κενό τοῦ σύγχρονου κόσμου.

HUMANITAS τοῦ Hans Günther σελ. 20
῾Ο συγγραφέας παρουσιάζει τόν ἀνθρωπισμό μέ τό πρωταρχικό καί ἀνόθευτο νόημά του ὡς φυλετική ἀρετή τοῦ ῾Ελληνικοῦ καί Ρωμαϊκοῦ πολιτισμοῦ, πού τροφοδότησε τό ᾿Ινδογερμανικό πρότυπο τοῦ ὡραίου, δυνατοῦ καί εὐγενοῦς ἀνδρός. ῾Η ἀποβορειοποίησις ὅμως τοῦ ἀρχαίου κόσμου παρήγαγε τήν διαστρεβλωμένη μορφή τοῦ «οὐμανισμοῦ», πού σήμερα ἐκφράζεται ἀπό τά ἰσοπεδωτικά πολιτικά καί θρησκευτικά ρεύματα.

Η ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΛΟΓΟΥ τοῦ Λουκᾶ Γ. Σταύρου σελ. 24
Σ᾿ αὐτό τό βιβλίο ἐπισημαίνεται τό ὀλίσθημα τοῦ πολιτισμοῦ πρός τήν ἀγελοποίησι, σάν ἀποτέλεσμα τῆς συσκοτίσεως τοῦ ὑπερβατικοῦ καί δημιουργικοῦ Λόγου ἀπό τίς ἐκτροπές τῆς ἀπιφατικῆς διανοίας. ῾Η λύτρωσις τοῦ ἀνθρώπου ἀπό τίς πλάνες του καί ὁ θρυμματισμός τῶν εἰδώλων τῆς αὐταπάτης εἶναι τό ἐπαναστατικό καθῆκον τῶν ἐκλεκτῶν.

Η ΑΛΛΗ ΟΨΗ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ τοῦ Γεωργίου Μεταξᾶ σελ. 20.
῾Ο ποιητής ἀνασύρει ἀπό τήν λήθη τήν ἀρχέγονη ᾿Ινδοευρωπαϊκή μυστηριακή ἀντίληψη τοῦ κόσμου, πού νοηματίζει τήν ζωή καί περνᾶ ἀπό τά ἀγάλματα τῆς ἀρχαιότητος στίς στρατιές τῶν ὑπερασπιστῶν τῆς Εὐρωπαϊκῆς ἰδέας. Πρόκλησις γιά ἀναβάπτισμα στίς φυσικές ἀξίες, γιά μιά συνειδητοποίηση τῆς πραγματικότητος χωρίς παραχαράξεις καί προλήψεις.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΤΡΙΛΟΓΙΑ τοῦ ᾿Αχιλλέως Παγώνη σελ. 16.
῾Ο ποιητής παρουσιάζει σέ τρία μέρη τήν ἀκμή, τήν πτῶσι καί τόν ἀναμενόμενο θρίαμβο τοῦ ῾Ελληνικοῦ πνεύματος. Τήν φωτεινή ἁρμονία, τό κάλλος καί τήν χαρά τῆς ἐποχῆς τῶν Θεῶν τά σκιάζει ἡ θλίψη καί ἡ σιωπή τοῦ μακάβριου συρφετοῦ τῆς ἀνατολῆς, ὥς τήν ἡμέρα πού ἡ ἐπιστροφή τοῦ ξεχασμένου πνεύματος ξαναζωντανεύει τό ἀρχαῖο μεγαλεῖο.

ΠΟΛΕΜΙΚΗ ΑΝΑΒΑΣΙΣ τοῦ Λουκᾶ Γ. Σταύρου
Τό Νιτσεϊκό πνεῦμα διαποτίζει τό ὕφος καί τό περιεχόμενο αὐτῶν τῶν ποιημάτων. Συνδυάζοντας αἰσθητική λεπτότητα καί πολεμικό δυναμισμό προτείνουν μία θαρραλέα προοπτική γιά τήν βίωσι τοῦ Ὄντος. Κάτω ἀπό τό διεισδυτικό βλέμμα ἑνός ρωμαλέου λυρισμοῦ τά πράγματα φανερώνονται μέ μορφές καί διαστάσεις,πού ἄλλοτε ἦσαν κρυμμένες στά πέπλα τῆς ἀγνοίας, ἐνῶ ἕνας κατακλυσμός δυνάμεως συντρίβει τούς φραγμούς τῆς συμβατικότητος.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ Ο ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΣ ΛΟΓΟΣ τοῦ Νικολάου Γ. Μιχαλολιάκου σελ. 82.

᾿Αποκαλυπτική ἀνάλυσις τοῦ ἔργου τοῦ πρωτοπόρου συγγραφέως, ὁ ὁποῖος ἀπήτησε ἀπό τόν νέο ῾Ελληνισμό νά ἀπορρίψη τήν κακομοιρία, τήν μικροψυχία καί τόν εὐδαιμονισμό γιά νά ἐνστερνισθῆ τό Δελφικόν ἰδεῶδες τοῦ ῾Ωραίου, τοῦ ᾿Αληθοῦς καί τοῦ ᾿Αγαθοῦ. Θεμέλιο τῆς κηρυσσομένης ἐπαναστάσεως εἶναι ὁ ἐξαγνισμός καί ἡ αὐτογνωσία μέσω τῆς ἐμβαπτίσεως εἰς τά φωτεινά χρώματα καί τάς ἁπαλάς γραμμάς τοῦ ᾿Απολλωνίου κάλλους.

ΝΕΑ ΕΥΡΩΠΑ·Ι·ΚΗ ΤΑΞΙΣ 1 σελ. 24.

Πρόκειται γιά τήν δήλωσι τῆς 14ης συνελεύσεως τῆς Νέας Εὐρωπαϊκῆς τάξεως στήν Βαρκελώνη.τό 1979. Παρουσιάζει τά φλέγοντα προβλήματα τῆς Εὐρώπης, ὅπως ἡ εἰσβολή τῶν ἐγχρώμων καί τοῦ ᾿Αμερικανικοῦ τρόπου ζωῆς καί τίς θέσεις τῶν ἐθνικοσοσιαλιστῶν γιά τήν δημιουργία μιᾶς νέας κοινωνίας ἀπηλλαγμένης ἀπό τά δεσμά τῆς συμφωνίας τῆς Γιάλτας.

ΝΕΑ ΕΥΡΩΠΑ·Ι·ΚΗ ΤΑΞΙΣ 2. σελ. 20.

῾Η δήλωσις τῆς 15ης συνελεύσεως τῆς Νέας Εὐρωπαϊκῆς τάξεως στήν Βαρκελώνη τό 1981, στήν ὁποία συμμετεῖχε καί ῾Ελληνική ἀντιπροσωπία τῆς Χρυσῆς Αὐγῆς. Γίνεται ἀναφορά στόν ρόλο τῆς ῾Ελλάδος ὡς φραγμοῦ στίς διεισδύσεις τῶν ᾿Ασιατικῶν ὀρδῶν στήν Εὐρώπη. ᾿Εκφράζεται ἡ ἀλληλεγγύη πρός τούς ἀνά τόν κόσμον καταδικασμένους ἐθνικοσοσιαλιστάς καί πρός τούς ῞Ελληνες συναγωνιστές πού ἀντιμετωπίζουν τήν κρατική τρομοκρατία.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

᾿Ανακοινοῦνται πρός τούς ἀναγνῶστες τῆς περιοδικῆς ἐκδόσεως «ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ» τά κάτωθι:

α) ῟Ωραι λειτουργίας τῶν γραφείων τῆς ἐκδόσεως «ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ» καί τοῦ ᾿Εθνικοσοσιαλιστικοῦ Κινήματος «ΛΑ·Ι·ΚΟΣ ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ» εἶναι τό ἀπό ἕκτης ἕως καί ἐνάτης ἀπογευματινῆς ὥρας χρονικόν διάστημα τῶν ἡμερῶν τῆς ἑβδομάδος Δευτέρα, Τετάρτη, Παρασκευή.

β) Τά γραφεῖα λειτουργοῦν καί ἕκαστον Σάββατον μετά τήν ἑβδόμην ἀπογευματινήν ὥραν. Γίνεται γνωστόν ἐπίσης ὅτι κατά τό διάστημα τῆς λειτουργίας τῶν γραφείων ἑκάστου Σαββάτου δίδονται διαλέξεις ἰδεολογικοῦ καί ἐπιμορφωτικοῦ περιεχομένου.

ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ/Δ.Ι.Ε.

ΛΑΪΚΟΣ ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ